

ESAU ȘI IACOV - CREDINCIOSUL DUHOVNICESC

Aleluia! Câți dintre voi doresc să gândească la fel ca El, cum spune cântarea? Nu se va schimba niciodată nimic dacă vom gândi la fel, pentru că dacă gândim la fel, vom acționa la fel, vom face aceleași lucruri și vom reacționa la fel; dar dacă gândul nostru este schimbat, dacă lăsăm ca gândul care a fost în Hristos să fie și în noi, totul se va schimba.

Dumnezeu să vă binecuvânteze.

În timp de stăm în picioare, aș vrea să deschidem Bibliile la Romani capitolul 4.1-16, pentru că aș vrea să continuăm cu tema despre care am vorbit, despre Esau și Iacov, și să aruncăm o privire asupra credinciosului duhovnicesc.

„Ce vom zice dar că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam?”

Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu.”

Acestea sunt niște versete foarte interesante pentru că Pavel a întrebat: ***„Ce vom zice dar că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam?”***

Privit firește, ce a făcut Avraam, ce a găsit sau peste ce a dat, prin care să facă ceva pentru el sau pentru ceilalți? Noi am văzut că el nu a făcut nimic prin puterea sa.

„Căci ce zice Scriptura? „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.”

Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat;

pe când celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire.

Tot astfel și David numește fericit pe omul acela pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit.”

Dumnezeu ne socotește neprihăniți fără fapte, prin credință, ceea ce înseamnă că poate nu facem întotdeauna lucrurile așa cum ar trebui.

„Ferice”, zice el, „de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate și ale căror păcate sunt acoperite!

Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!”

Fericirea aceasta este numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei netăiați împrejur? Căci zicem că lui Avraam credința „i-a fost socotită ca neprihănire”.

Dar cum i-a fost socotită? După sau înainte de tăierea lui împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur.

Apoi, a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri

pe care o căpătase prin credință când era netăiat împrejur. Și aceasta, pentru ca să fie tatăl tuturor celor care cred, măcar că nu sunt tăiați împrejur; ca, adică, să li se socotească și lor neprihănirea aceasta

și pentru ca să fie și tatăl celor tăiați împrejur, adică al acelor care nu numai că sunt tăiați împrejur, dar și calcă pe urmele credinței aceleia pe care o avea tatăl nostru Avraam când nu era tăiat împrejur.

În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință.”

Vă rog să rețineți versetul acesta: **„făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n-a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință.”**

Cum suntem noi sămânța lui Avraam? Prin credință. Cum suntem noi părtași ai făgăduinței Sale? Prin credință. Și pentru că am fost socotiți neprihăniți prin credință, ne-a pus pe linia seminței împărătești a lui Avraam și ne face moștenitori ai acestei făgăduințe, făgăduința de a moșteni lumea. Această făgăduință nu a fost numai pentru evrei și nu a avut de-a face doar cu o mică porțiune de țară, Palestina, ci se referă la moștenirea lumii și se aplică tuturor copiilor lui Avraam, copiii lui Avraam fiind nu cei după trup, ci copiii credinței.

„Căci, dacă moștenitori sunt cei ce se țin de Lege, credința este zadarnică și făgăduința este nimicită,

pentru că Legea aduce mânie; și unde nu este o lege, acolo nu este nici călcare de lege.

De aceea, moștenitori sunt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har, și pentru ca făgăduința să fie chezășuită pentru toată sămânța lui Avraam: nu numai pentru sămânța aceea care este sub Lege, ci și pentru sămânța aceea care are credința lui Avraam, tatăl nostru al tuturor.”

Aș vrea să citim încă o dată versetul 16:

„De aceea, moștenitori sunt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har, și pentru ca făgăduința să fie chezășuită pentru toată sămânța lui Avraam.”

Care este scopul

final? Ce vrea Dumnezeu să realizeze? El vrea să Se asigure că făgăduința este sigură pentru toată sămânța. Dar Dumnezeu nu Se referă la linia firească a lui Avraam, care a venit la viață prin căsătorie și naștere, prin reproducere firească, nu la aceasta s-a referit El, ci la sămânța credinței lui Avraam sau la sămânța împărătească, și a vrut să Se asigure că această făgăduință este pentru toți. De aceea, a făcut ca totul să fie prin credință, pentru că aceasta este singura cale prin care poți fi alipit de această făgăduință sau poți să fii moștenitor al acestei credințe. Tu trebuie să crezi. Amin.

Ca să fii moștenitor

al acestei făgăduințe, tu trebuie să crezi, de aceea, El a făcut ca toate lucrurile să fie prin credință, prin har, *pentru ca făgăduința să fie chezășuită pentru toată sămânța lui Avraam.*

Nu sunteți

mulțumitori pentru că El a făcut ca făgăduința să fie chezășuită pentru toată sămânța? Iar noi suntem sămânța, dar nu prin împlinirea Legii, nu prin fapte, ci noi suntem sămânța pentru că El ne-a ales înainte de întemeierea lumii și a plătit o porțiune din El Însuși, un atribut al lui Dumnezeu în noi, acesta fiind

ceea ce poate crede. Nu mintea noastră, intelectul nostru, sau altceva.
Credinciosul
este Dumnezeu dinăuntru, El este credinciosul.

Acum vom merge în Geneza

25, ca să ne întoarcem la povestea noastră. Am privit la Esau în calitate de credincios firesc, am urmărit acest tip, am privit la căsătoriile greșite pe liniile gemenilor, în Geneza, iar acum aș vrea să ne întoarcem înapoi și să-l urmărim pe credinciosul duhovnicesc, pe Iacov.

Este uimitor cum

fiecare poveste, fiecare simbol sau tip din Biblie este atât de stratificat. Este așezat în detalii, iar noi putem să ne întoarcem să vedem tipul cutare sau cutare, apoi să ne întoarcem și să luăm un altul, pentru că sunt așezate în descoperire în Cuvântul lui Dumnezeu. Este ca și cum am desface o ceapă: cu cât o desfăcăm mai mult, devine mai tare, fiecare strat proaspăt ne aduce lacrimi în ochi pentru că este proaspătă.

Să deschidem deci, la

Geneza 25.19-28:

„Iată spița

neamului lui Isaac, fiul lui Avraam. Avraam a născut pe Isaac.

Isaac era în vârstă

de patruzeci de ani când a luat de nevastă pe Rebeca, fata lui Betuel, Arameul

din Padan-Aram, și sora lui Laban, Arameul.

Isaac s-a rugat

Domnului pentru nevastă-sa, căci era stearpă, și Domnul l-a ascultat:

nevastă-sa Rebeca a rămas însărcinată.

Copiii se băteau în pântecul ei, și ea a zis: „Dacă-i așa, pentru ce mai sunt însărcinată?” S-a dus să întrebe pe Domnul.

Și Domnul i-a zis:

„Două neamuri sunt în pântecul tău, și două noroade se vor despărți la ieșirea din pântecul tău. Unul din noroadele acestea va fi mai tare decât celălalt. Și cel mai mare va sluji celui mai mic.”

S-au împlinit zilele când avea să nască și iată că în pântecul ei erau doi gemeni.

Cel dintâi a ieșit roșu de tot, ca o manta de păr, și de aceea i-au pus numele Esau.

Apoi a ieșit fratele său, care ținea cu mâna de călcâi pe Esau, și de aceea i-au pus numele Iacov. Isaac era în vârstă de șaiszeci de ani când s-au născut ei.

Băieții aceștia s-au făcut mari. Esau a ajuns un vânător îndemânat, un om care își petrecea vremea mai mult pe câmp, dar Iacov era un om liniștit, care stătea acasă în corturi.

***Isaac iubea pe Esau,
pentru că mânca din vânatul lui; Rebeca însă iubea mai mult pe Iacov.***

Aici putem vedea
nașterea acestor doi băieți. A avut loc o concepție, iar după aceasta a
izbucnit un război.

În biserică, în
Rebeca, are loc un război duhovnicesc; ea este biserica potrivită, mama
potrivită care a zămislit de la tatăl potrivit, dar în ea a izbucnit un război
duhovnicesc, pentru că așa au fost lucrurile de când a izbucnit războiul
duhovnicesc din ceruri. Acela este tiparul, iar odată ce a fost stabilit
tiparul, el nu se schimbă ci continuă să se repete de-a lungul timpului, până
când Dumnezeu zdrobește răul acela și nu mai există pe pământ. Tiparul va
rămâne adevărat chiar
și în Mileniu, pentru că după ce diavolul este eliberat din lanțurile care-l
țin legat, el se întoarce, îi înșală pe oameni și-i ridică la război împotriva
poporului sfânt și a Cetății sfinte.

Așadar, tiparul nu se
oprește niciodată până când nu este nimicit acel rău, ceea ce înseamnă că noi
nu ar trebui să ne așteptăm ca tiparul să se schimbe în jurul nostru, în
biserica noastră sau în viața noastră. Fiecare ducem zilnic un război
duhovnicesc în noi.

Noi știm că „Iacov”
înseamnă „cel care se ține de călcâi” sau „înlocuitor”. Acest
cuvânt provine de la un cuvânt rădăcină care înseamnă „a se întinde să”,
„a depăși”, „a amăgi”, „a înlocui” și chiar „a prinde
călcâiul”. Într-un alt loc, în Osea, scrie că el a prins călcâiul fratelui
său încă din pântec. Așadar, în Iacov a existat Ceva ce nu putea fi explicat,
el neavând nicio înțelegere asupra acestui lucru atunci când s-a născut. Dar de
la nașterea sa, Iacov nu l-a lăsat pe Esau să se îndepărteze de el, ci s-a

ținut de el până când l-a ajuns și l-a întrecut. Natura aceasta a fost în el încă de la început.

Un frate mi-a atras atenția cu privire la acest verset în care scrie ceva interesant, iar eu îl voi aduce:

„Isaac iubea pe Esau, pentru că mânca din vânatul lui; Rebeca însă iubea mai mult pe Iacov.”

El mi-a spus: „Poate Rebeca l-a iubit mai mult pe Iacov pentru că ea a primit profeția care spunea că cel mai mare va sluji celui mai mic.”

„Nu știu, este posibil”, am răspuns eu. Rebeca a știut, a înțeles că cel mai mare va sluji celui mai mic, deci a avut o descoperire.

În mesajul **„Domnilor, am vrea să-L vedem pe Isus”** din anul 1961, citim:

„Oh, oamenii sunt foarte religioși; întotdeauna au fost. Așa cum am predicat aseară, o trezire naște întotdeauna gemeni, ca și Esau și Iacov: un om al lumii și un om care a dorit dreptul de întâi născut. Înțelegeți? Fiecare trezire naște aceasta.

Această trezire a zilelor din urmă a făcut același lucru. Este adevărat. Să vorbim deci despre Iacov, cel care urma să moștenească, cel care urma să intre în țara făgăduită. Noi nu putem să ne mulțumim doar cu mersul la biserică și cu trecerea numelui

În registru, pentru că dacă facem aceasta, ceva este în neregulă. Să continuăm să urcăm mai sus și mai sus, până când ajungem în țara făgăduită.”

Vedeți, noi privim

lucrurile din perspectiva lui Iacov, iar fratele Branham a spus: „*Noi nu putem să ne mulțumim doar cu mersul la biserică.*” Să nu ne mulțumim cu „În sfârșit am găsit locul de odihnă; am intrat înăuntru și acum ne odihnim.” Nicidecum!

În țară mai există hetitiți, amoriți sau cananiți, ceea ce înseamnă că trebuie scoși afară toți, pentru că moștenirea noastră din ziua de astăzi este tot Cuvântul sau făgăduința deplină a Cuvântului. Așadar, noi suntem aici ca să stăpânim Țara pe deplin. Noi nu suntem aici ca să stăpânim doar parțial făgăduințele lui Dumnezeu, ci suntem aici ca să fim Biserica Noului Testament.

Tot ce este scris în

Noul Testament trebuie să se manifeste în timpul sfârșitului, în această Mireasă, iar dacă noi îl putem citi, se poate manifesta. Astfel, dacă mai există un demon hetit, un duh de minciună cananit sau o înțelegere falsă a unui duh iebusit care zace acolo, trebuie scoase afară din țară ca să-o putem stăpâni. Amintiți-vă că urma pașilor înseamnă stăpânire.

Uneori când vedem

desfășurarea Cuvântului, recunoaștem că trăim mai prejos de privilegiile noastre, recunoaștem că într-o anumită privință nu suntem ceea ce trebuie să fim. Dar vedem totul în Cuvânt și știm că aceea este Țara noastră, este porțiunea de moștenire care ne-a fost dată nouă. Uneori, trebuie să pășim înainte prin credință, să luăm făgăduința și apoi să așteptăm. Ieșiți afară, pășiți în ea, treceți în ea pentru că o vedeți și de îndată ce o vedeți, este a voastră. Nu spuneți cum au spus ei în cartea Judecătorilor: „...*au pus stăpânire pe munte, dar n-au putut să izgonească pe locuitorii din câmpie, pentru că aveau care de fier.*” (Judecători 1.19). Nu contează unde locuiesc ei, cât de mult luptăm sau care este istoria familiei noastre, în Biblie sunt făgăduințe, iar Mireasa le va stăpâni pe toate pentru că Ea este manifestarea Noului Testament.

Așadar, să nu ne mulțumim cu mersul la biserică sau cu faptul că credem Mesajul. Eu nu vreau să mă mulțumesc cu aceasta. Dacă mă mulțumesc cu faptul că cred Mesajul sau cu ceea ce consider eu că este Mesajul, cu un mesaj care se încadrează în parametrii mei, apoi mă instalez undeva zicându-mi că eu cred Mesajul și am găsit siguranța și odihna, deși nu stăpânesc Cuvântul în totalitate, dați-mi voie să vă spun că aș fi greșit și că n-aș vrea să ajung vreodată într-o asemenea poziție. Noi nu suntem aici ca să ne așezăm liniștiți pe o părere omenească despre ceea ce încearcă să facă Dumnezeu, ci suntem aici ca să fim tot ceea ce vrea Dumnezeu să fim astăzi, pentru că aceasta este manifestarea lui Isus Hristos în chipul Miresei. Noi nu vrem să ne așezăm pe ceva parțial, ci vrem să continuăm să mergem mai departe, să urmăm mai sus, până când ajungem la manifestarea deplină, la înțelegerea deplină a fiecărei făgăduințe; și știm că nu vom ajunge acolo până când nu se va schimba fiecare atom al acestui trup, până când nu vom fi schimbați în acel trup proslăvit, ceea ce înseamnă că încă nu am ajuns în stăpânirea întregii țări.

Să citim mai departe,
de la versetul 29:

„Odată, pe când fierbea Iacov o ciorbă, Esau s-a întors de la câmp rupt de oboseală.

Și Esau a zis lui Iacov: „Dă-mi, te rog, să mănânc din ciorba aceasta roșiatică, fiindcă sunt rupt de oboseală.” Pentru aceea s-a dat lui Esau numele Edom.

Iacov a zis: „Vinde-mi azi dreptul tău de întâi născut!”

Esau a răspuns: „Iată-mă, sunt pe moarte; la ce-mi slujește dreptul acesta de întâi născut?”

Și Iacov a zis: „Jură-mi întâi.” Esau i-a jurat și astfel și-a vândut dreptul de întâi născut lui Iacov.

Atunci, Iacov a dat lui Esau pâine și ciorbă de linte. El a mâncat și a băut; apoi s-a sculat și a plecat. Astfel și-a nesocotit Esau dreptul de întâi născut.” (v. 29-34).

Esau a disprețuit dreptul de întâi născut pentru că a pus mai mult preț pe viața lui însuși decât pe acest drept de întâi născut. Așa cum am spus data trecută, aceasta nu înseamnă că Esau a spus din clipa în care s-a născut: „Mi-aș fi dorit să mă fi născut al doilea pentru că urăsc să fiu întâiul născut. Nu vreau să fiu moștenitorul acestei țări, nu vreau aceste făgăduințe!” Eu nu cred că aceasta a fost atitudinea lui Esau față de dreptul de întâi născut, ci cred că atunci când a ajuns în punctul în care a trebuit să aleagă între moartea față de sine și dreptul de întâi născut, s-a pus pe sine însuși mai presus de dreptul de întâi născut și astfel, l-a disprețuit.

Prieteni, de fiecare

dată când voi sau eu alegem dragostea de sine și o punem mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu, arătăm că ne dezicem de dreptul de întâi născut. Acestea sunt lucrurile de care trebuie să ne pocăim, și noi ne pocăim tot timpul de ele pentru că înțelegem că în fiecare zi trebuie să murim mai mult față de noi înșine și să aducem acest trup în supunere față de Cuvânt. Vechea natură a lui Esau încearcă să se ridice în mod constant și să supraviețuiască, dar noi nu vrem ca Esau să supraviețuiască, ci vrem să moară. Noi nu vrem să facem nici o înțelegere cu el și nici să-i dăm ceva de mâncare.

În „**Epoca**

Bisericii Efes” predicată de fratele Branham în anul 1960, citim:

*„Noi aflăm că ei
au vrut să înceapă și să intre într-o formă de evlavie.*

*Aș putea să mă opresc
chiar aici și să spun ceva, și cred că o voi face. Ați observat că fiecare
trezire... Frate, predicatorule, să verifici aceasta. Fiecare trezire naște
gemeni, așa cum Isaac și Rebeca au născut gemeni: pe Esau și Iacov. Isaac și
Rebeca au născut gemeni. Tatăl era sfânt, mama era sfântă, dar lor li s-au
născut doi fii: Esau și Iacov, și ambii erau religioși. Când a venit vorba de
fapte și lucrări, Esau a fost un bun legalist. Probabil era mai bun decât
Iacov, din toate punctele de vedere.”*

Prieteni, vedeți cum
pătrunde amăgirea înăuntru? Esau nu arăta rău, ci arăta bine. El nu făcea rău,
ci făcea bine. Gândiți-vă la atitudinea creștină a lui Iacov. Fratele lui a
venit la el flămând, de ce nu a făcut un gest creștinesc și să-i dea de
mâncare? Esau era mai bun din toate punctele de vedere. Noi ne-am putea gândi:
„Cum este posibil ca fratele meu care moare de foame, să vină la mine și să-mi
ceară ceva de mâncare, iar eu, deși am destulă mâncare încât să-i dau și lui,
când îmi cere, să-i spun: „Promite-mi că-mi vei da dreptul de întâi născut,
și-ți voi da să mănânci.”

Vedeți, în interiorul
lui Iacov exista Ceva care-l călăuzea, Ceva care era probabil mai presus de
înțelegerea sa. Poate că motivele lui nu au fost întotdeauna curate în ceea ce
a făcut, dar înăuntru lui exista Ceva care-l călăuzea, deoarece exista deja o
profeție care fusese dată și care spunea că cel mai mare va sluji celui mai
mic. Când Esau i-a cerut mâncare, Iacov nici măcar nu a acționat creștinește,
dar dorința lui era corectă, aceasta fiind dreptul de întâi născut. Faptele lui
Iacov au fost greșite, dar dorința lui a fost corectă. În schimb, faptele lui
Esau erau bune, dar dorința lui era greșită.

Nădăjduiesc că

lucrurile acestea vor veni acasă, că le vom aplica aici, în dreptul nostru, și că ne vom trezi și vom înțelege că avem o luptă zilnică.

Așadar, Iacov nu și-a hrănit fratele până când nu a obținut dreptul de întâi născut.

„Știați aceasta?

Iacov nu a fost decât un băiețuș care stătea tot timpul în jurul mamei sale, dar Esau a ieșit afară și a trudit, a mers și a adus vânat ca să-l hrănească pe bătrânul său tată orb care era profet, încercând să aibă grijă de el. Însă Iacov avea în minte un singur lucru, dorea dreptul de întâi născut. Lui nu-i păsa cât de mult timp trebuia să stea în jur, nici ce trebuia să facă, țelul lui principal era acel drept de întâi născut. Dar Esau l-a disprețuit.

Nu-l puteți vedea de

omul firesc? Când are loc o trezire, din ea ies două feluri de oameni. Iese un om firesc, care vine la altar și spune: „Da, domnule, Îl primesc pe Hristos ca Mântuitor.” Apoi iese afară și ce se va întâmpla? Primul lucru pe care-l vom afla este că va sfârși într-o biserică rece și formală, pentru că spune: „Dacă merg la biserică și mă alătur ei, sunt la fel de bun ca omul de lângă mine. Nu sunt la fel de bun ca și Cutare și Cutare? Ce mai contează cât timp aparțin unei biserici și aduc mărturia mea?” Contează foarte mult! Voi trebuie să vă nașteți din nou, trebuie să aveți dreptul de întâi născut!

Lui Iacov nu i-a

păsat cât de mult a râs fratele său. El a dorit dreptul de întâi născut și nu i-a păsat cum a trebuit să-l obțină.”

Așadar, unul avea

fapte potrivite cu dorința nepotrivită, iar celălalt avea fapte nepotrivite cu dorința potrivită. Dacă totul s-ar fi bazat pe fapte și nu pe credință, Esau ar fi fost mult mai calificat decât Iacov în acest punct. Dar când s-a ajuns la

confruntarea dintre viață și moarte, Esau a pus mai mult preț pe viața sa firească, iar fratele Branham a spus: „Acum puteți să-l vedeți pe omul firesc față de omul duhovnicesc?” Când începem să privim la firesc versus duhovnicesc, nu putem judeca lucrurile bazându-ne pe purtarea morală. Nu ne putem uita la o purtare morală bună și să spunem: „Acela este un om duhovnicesc.”

Noi înțelegem că prin nașterea din nou, în natura omului există o schimbare, există o Viață a lui Hristos care aduce acest trup în supunere, și desigur, așteptăm să avem o viață morală, în ascultare de Cuvânt, dar nu la aceasta mă refer, ci vreau să spun că faptul că suntem capabili să facem trup versete, din punctul de vedere al ascultării, nu ne face în mod automat oameni duhovnicești, pentru că și omul firesc poate să facă aceasta.

Fratele Branham a spus: „Priviți la preoții din ziua lui Isus. Nimeni nu putea pune un deget pe viața lor.” Ei duceau o viață curată, dar erau credincioși firești, Isus fiind Credinciosul duhovnicesc. Mai mult, dacă privim la marele preot, la preoțimea care cuprindea oameni care studiau de când se nășteau, fiind închinați Domnului, puși deoparte și dedicați acestui scop, viețile lor erau perfecte, erau oameni morali, se comportau cuviincios, în ascultare de Cuvânt, de porțiunea din Cuvânt pe care o aveau de împlinit și trăiau în ascultare de ea. Aș vrea să-i comparați nu cu Isus, ci cu Petru, pescarul ignorant și neînvățat, care purta o haină de pescar și spăla năvodul, care mirosea ca peștele și nu putea să citească propria Biblie. Totuși, el era credinciosul duhovnicesc, în timp ce marele preot era credinciosul firesc.

De aceea, noi nu putem judeca după înfățișare, ci cu o judecată dreaptă. Aleluia!

În mesajul „**Timpul secerișului**” din anul 1964, citim:

„Școlile de

teologie au schimbat cu mult timp în urmă această binecuvântare cu un terci. Așa este. Da, domnilor. Au făcut ca Esau. Din punct de vedere moral, Esau era mai bun decât Iacov, dar el nu a avut respect față de dreptul său de întâi născut care era Cuvântul. Câți știți că dreptul de întâi născut este Cuvântul, făgăduința, fiul mai mare? El a fost un om bun, moral, ca și creștinul nominal de astăzi, un om bun. Nu mințea, nu fura și era bun cu tatăl său. El a făcut toate aceste lucruri, dar vedeți, a spus că nu-i pasă de dreptul său de întâi născut. „Ce contează? Oricum, sunt israelit. Vedeți, aparțin de aceasta oricum.” Dar cel care conta era chiar dreptul său de întâi născut. Partea sa firească era în ordine, dar cea duhovnicească era greșită.”

Vreau să spun că

firește, Iacov era greșit, dar exista ceva duhovnicesc care era în ordine cu privire la el. Dacă ar fi trebuit să trăim cu Esau și cu Iacov, probabil ne-am fi înțeles mai bine cu Esau decât cu Iacov, în acel stadiu al vieții sale și în starea în care era atunci. Dar cu toate acestea, exista Ceva care-l călăuzea pe Iacov încă din timpul când fusese în pântecul mamei sale; încă înainte ca el să se nască, a existat Ceva care-l călăuzea, așa încât între el și Esau a existat un război, erau două duhuri care se aflau deja în război în pântecul mamei lor, iar când s-au născut, el era un „prinzător de călcâi, un înlocuitor”, pentru că s-a născut al doilea, dar trebuia să devină cel dintâi. De ce a trebuit să devină Iacov cel dintâi? El nu putea să explice aceasta, nu știa să explice de ce nu putea să-l lase pe Esau să câștige, de ce avea în el dorința de a obține dreptul de întâi născut. Poate a venit cu tot felul de motive prin care justifica de ce conta pentru el, de ce a trebuit să-l aibă, dar adevărul este că Ceea ce l-a călăuzit când era în pântecul mamei sale, l-a călăuzit și mai departe. Acesta a fost Planul rânduit mai dinainte de Dumnezeu, alegerea Sa. Aceasta era în viața lui și îl călăuzea. Nu a fost propria sa dorință, propria sa voie, deși a avut și aceasta rolul ei. Înțelegeți? Poate s-a amestecat și dorința sa firească cu aceasta, dar ceea ce se afla la origine, la rădăcină, și-l călăuzea pe Iacov, a fost Planul rânduit mai dinainte de Dumnezeu.

Acum aș vrea să

mergem în Geneza 17, la făgăduința originală care i-a fost dată lui

Avraam și la dreptul său de întâi născut.

La prima vedere, s-ar părea că Esau avea o logică în raționamentul său: era slab și fără putere, pe punctul să moară, așa că a fost dispus să schimbe dreptul de întâi născut pentru o farfurie de mâncare. Ceea ce voia să spună prin aceasta era că dacă va muri, dreptul de întâi născut nu-i va mai fi de folos.

Dacă tot ceea ce vedem în dreptul de întâi născut este doar o bucată de proprietate, poate că afirmația lui Esau avea logică, dar dreptul de întâi născut este mai mult decât o bucată de pământ.

Să citim din Geneza
17.1-9:

„Când a fost Avram în vârstă de nouăzeci și nouă de ani, Domnul i S-a arătat și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeu cel Atotputernic. Umblă înaintea Mea și fii fără prihană.

Voi face un legământ între Mine și tine și te voi înmulți nespus de mult.”

Avram s-a aruncat cu fața la pământ și Dumnezeu i-a vorbit astfel:

Iată legământul Meu pe care-l fac cu tine: vei fi tatăl multor neamuri.

Nu te vei mai numi Avram, ci numele tău va fi Avraam, căci te fac tatăl multor neamuri.

Te voi înmulți nespus de mult; voi face din tine neamuri întregi și din tine vor ieși împărați.

Voi pune legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine din neam în neam; acesta va fi un legământ veșnic, în puterea căruia Eu voi fi Dumnezeul tău și al seminței tale după tine.

Ție și seminței tale după tine îți voi da țara în care locuiești acum ca străin, și anume îți voi da toată țara Canaanului în stăpânire veșnică; și Eu voi fi Dumnezeul lor.”

Când vine vorba de

făgăduință, vedem că Dumnezeu i-a spus lui Avraam că-i va înmulți sămânța și că din el vor ieși împărați și națiuni, dar a mai existat o parte care spunea că ei vor moșteni Canaanul. Și aceasta făcea parte din făgăduință, dar pentru mine, cea mai importantă parte a făgăduinței, nu a fost Canaanul și nici faptul că i s-a spus că-i va înmulți sămânța, ci este ceea ce i s-a spus în versetul 7:

„Voi pune legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine din neam în neam; acesta va fi un legământ veșnic, în puterea căruia Eu voi fi Dumnezeul tău și al seminței tale după tine.”

Dumnezeu i-a făgăduit că El va fi Dumnezeul lui, că El Însuși va fi Dumnezeul lui, Dumnezeul lui personal. Dumnezeu i-a făgăduit că va avea o relație deosebită cu el: „Eu voi fi Dumnezeul tău.” Dar El era deja Dumnezeu; El era deja Dumnezeu peste Avraam pentru că El este Dumnezeul creației; El era cunoscut deja ca Dumnezeul cel Atotputernic, marele Creator, dar ceea ce i s-a promis aici, era o relație mai adâncă cu Dumnezeu, mai mult decât a-L cunoaște ca Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor. El a spus că Legământul Său era un Legământ veșnic: **„Eu voi fi Dumnezeul tău, Eu și tu vom fi legați printr-o legătură personală; Eu voi fi un Dumnezeu personal pentru tine, iar voi veți fi**

poporul Meu.”

Dacă aş fi fost Esau
şi aş fi auzit aceste cuvinte, aş fi uitat de viaţa mea şi aş fi dorit doar
lucrul acesta. Aceasta făcea parte din dreptul de întâi născut şi conta cel mai
mult. Era important şi pământul, din cauza simbolisticii lui, pentru că
pământul simbolizează Cuvântul, dar când El a spus: „În acest Legământ veşnic
pe care-L fac cu tine, Eu voi fi Dumnezeul tău”, acesta este lucrul cel mai
important. „Nu doar un Dumnezeu îndepărtat care a făcut totul, ci Dumnezeul
Tău.”

Noi vom vedea
dezvoltarea acestor lucruri pe măsură ce mergem mai departe.

**„Voi pune legământul Meu între Mine şi tine şi sămânţa ta după tine din
neam în neam; acesta va fi un legământ veşnic, în puterea căruia Eu voi fi
Dumnezeul tău şi al seminţei tale după tine.**

**Ţie şi seminţei tale după tine îţi voi da ţara în care locuieşti acum ca
străin, şi anume îţi voi da toată ţara Canaanului în stăpânire veşnică; şi
Eu voi fi Dumnezeul lor.”**

Când a fost Daniel în
Babilon, acolo exista o înţelegere despre un Dumnezeu mare care a creat toate
lucrurile. Dar când a început să profetească şi să spună totul aşa cum i-a fost
descoperit, Nebucadneţar a început să spună că Dumnezeul lui Daniel, era
Dumnezeul dumnezeilor. Nebucadneţar nu a ridicat pretenţii cu privire la acel
Dumnezeu şi chiar dacă înţelegea că există un Dumnezeu al dumnezeilor, un
Dumnezeu Atotputernic care a creat toate lucrurile, L-a numit pe acel Dumnezeu,
Dumnezeul lui Daniel, pentru că Daniel era în acest Legământ. Atunci Dumnezeul
lui Daniel nu a mai fost doar „Dumnezeu”, ci a fost Dumnezeul dumnezeilor. El
nu este doar Dumnezeul de care vorbeşte toată lumea, ci este Soţul Miresei.

Dacă veți vorbi cu oamenii și-i veți întreba: „Crezi în Dumnezeu?”, majoritatea vor spune: „Da, eu cred în Dumnezeu.”

„Crezi că există un Dumnezeu care a creat toate lucrurile?”, vor răspunde: „Da, cred că există un Dumnezeu care a creat toate lucrurile.” Dar ei nu sunt în legământ cu acel Dumnezeu, El nu este Dumnezeul lor. Chiar dacă El este Dumnezeu peste ei, chiar dacă Isus Hristos a plătit prețul răscumpărării și este Stăpânul întregii creații pentru că El a răscumpărat-o, nu este același fel de legământ. Acea este conducere, posesiune, dar nu este același fel de relație. Relația este legământul. Poate Iacov nici măcar nu știa ce urmărea, dar Ceva din interiorul lui voia să fie în legătură cu acel Dumnezeu. Era Cuvântul care chema Cuvântul, Dumnezeu care-L chema pe Dumnezeu.

„Ție și seminței tale după tine îți voi da țara în care locuiești acum ca străin, și anume îți voi da toată țara Canaanului în stăpânire veșnică; și Eu voi fi Dumnezeul lor.”

Aceasta este Ceva ce Nebucadnețar nu a avut. El a fost Dumnezeu peste el, dar nu a fost niciodată Dumnezeul lui. Isus Hristos este Dumnezeul întregii creații. Înțelegem aceasta? El este Domn asupra întregii creații prin prețul plătit la Calvar. Dar El nu este Soțul întregii creații, iar diferența o face Legământul.

Fratele Branham a spus în **„Filtrul unui om care cugetă”** din anul 1965:

„Ei sunt ca Esau, pe dinafară sunt în ordine. Esau era religios pe dinafară, iar dacă este vorba de religie, părea mai religios decât Iacov.”

Iacov nici măcar nu a vrut să-i dea de mâncare fratelui său în timp ce Esau a avut probabil o cantină pentru săraci.

„El părea a fi un om mai bun decât Iacov, dar în interiorul lui era ceea ce era. Pe dinafară era religios, dar gândirea lui nu era filtrată. El nu gândea corect cu privire la dreptul de întâi născut. El nu credea că Dumnezeu, că dreptul de întâi născut însemna atât de mult cât spunea Dumnezeu că înseamnă. Iată-I! El a spus: „Mi-e foame, ce mai contează dreptul de întâi născut? Poți să-l ai dacă-l dorești!”

Esau era un om firesc, cu o gândire firească, iar când privea la dreptul de întâi născut, în înțelegerea lui firească se uita la o bucată de pământ. El privea totul doar ca un moștenitor care s-a născut ca să moștenească o bucată de pământ, dar a trecut pe lângă toată partea duhovnicească a acestei făgăduințe, uitându-se la ea firește.

„El nu credea că Dumnezeu, că dreptul de întâi născut însemna atât de mult cât spunea Dumnezeu că înseamnă.”

Când Dumnezeu Însuși a făcut un legământ cu Avraam și i-a făgăduit că El va fi Dumnezeul lui, aceasta nu a fost o simplă afirmație. Nu era ceva fără valoare, ceva ce putea fi trecut ușor cu vederea, dar tot ce putea vedea Esau era binecuvântarea și dovada materială, dar a fost complet pe lângă relația care se afla în Legământ.

Uneori, când oamenii se apropie de Cuvânt, când vin la Cuvânt, Cuvântul le cere să moară. Fie că este vorba de pofta trupului sau de altceva, când Cuvântul vine în contradicție cu dorințele pe care le avem și cere o moarte, dacă începem să judecăm totul

firește și privim la poziția noastră firească, la făgăduința noastră firească și la beneficiile firești, vom vedea câți oameni sunt dispuși să renunțe la dreptul de întâi născut al Cuvântului ca să-și păstreze propria viață. Doar pentru a continua într-o relație în care nu ar trebui să fie, într-o activitate la care nu ar trebui să ia parte, doar ca să continue și să facă ceva ce știi că este împotriva Cuvântului, ei vor renunța la dreptul de întâi născut, doar pentru a-și păstra pofta lor, dorința lor. De ce? Pentru că nu au înțeles că acest Cuvânt ne va duce într-un Legământ, într-o relație cu El, pentru că acest Cuvânt descoperit este Partenerul nostru, Soțul nostru, iar noi suntem căsătoriți cu Cuvântul descoperit în acest ceas.

Și dintr-o dată,

începem să vedem. Există o mulțime de credincioși firești, multe tipuri ale lui Esau, care văd numai poziția lor firească, sacrificiul lor firesc, binecuvântările lor: „Poate nu sunt atât de binecuvântat, și știi că nu fac totul bine, dar mă rog să mă ierte Dumnezeu. Știi că profetul a spus: „Nu faceți acesta!”, știu că a predicat împotriva acestor lucruri, dar eu sunt într-o circumstanță neobișnuită. Pur și simplu nu pot să mor, așa că voi merge mai departe cu nădejdea că Dumnezeu mă va ierta.” Vedeți, voi nu renunțați numai la binecuvântări, ci și la relație.

Prieteni, noi credem

că Esau se află altundeva, dar el este chiar aici, în noi. Esau nu este o fiară murdară aflată undeva, ci este chiar aici.

„El nu credea

că Dumnezeu, că dreptul de întâi născut însemna atât de mult cât spunea Dumnezeu că înseamnă.”

Esau l-a disprețuit, dar sunt sigur că nu a disprețuit faptul că urma să moștenească țara Canaan. Sunt sigur că nu a disprețuit faptul că urma să fie o națiune mare, din care aveau să iasă împărați; după părerea mea, problema a apărut atunci când Dumnezeu a făgăduit

În acest Legământ și a spus: „Eu voi fi Dumnezeuul tău.” Cum este posibil să respingă cineva așa ceva?

Acum, noi suntem

într-un Legământ, acesta fiind să fim una cu Isus Hristos. Cum este posibil ca cineva să-L respingă numai ca să aibă parte de mai multă plăcere în viața aceasta; numai ca să aibă mai multă flexibilitate și libertate? Eu aș prefera să mor. „Doamne, mai bine ia-mi viața, dar nu mă lăsa niciodată să merg pe drumul acela!” Aceasta este rugăciunea mea. Doamne, noi suntem ispitiți zilnic de lucrurile acestea, dar nu mă lăsa s-o iau pe drumul acesta. Chiar dacă a mă ține de această făgăduință, de acest drept de întâi născut, înseamnă zburcium, luptă și să uit orice altceva, Te rog nu mă lăsa s-o iau pe calea dragostei de sine și a mulțumirii de sine.

Să ne întoarcem la Geneza

28.

Cred că acum

înțelegem că adâncimea deplină a Cuvântului nu era doar țara și urmașii care aveau să fie împărați și națiuni, ci adâncimea deplină a Cuvântului era un Dumnezeu personal și o relație personală cu El.

Când ajungem

capitolul 28, noi știm deja că Iacov a cumpărat dreptul de întâi născut pe care Esau l-a vândut pentru mâncarea pe care i-a dat-o el; și că a furat prin înșelăciune și binecuvântarea pe care Isaac voia să i-o dea lui Esau. El s-a strecurat înăuntru prin înșelăciune și amăgire. Iacov l-a înșelat pe tatăl său și l-a mințit numai ca să obțină binecuvântarea pe care acesta voia să i-o dea lui Esau.

Văzând aceasta, noi

am putea să ne întrebăm: „Cum este posibil ca Iacov să fi fost o sămânță a lui

Dumnezeu și să facă așa ceva?” Din pricina Planului lui Dumnezeu, de aceea a putut să facă așa ceva; pentru că Planul lui Dumnezeu a fost ca cel mai mic să stăpânească peste cel mai mare: „*pe Iacov l-am iubit, dar pe Esau l-am urât*”, iar acest Cuvânt stăpânea asupra vieții lui. Deși a greșit prin felul cum a procedat, dorința lui Iacov a fost corectă.

Să ne gândim puțin la copiii lui Israel. Când Iosif a mers să-i vadă pe câmp, ei îl invidiau pentru că era duhovnicesc, așa că l-au luat și l-au vândut ca sclav, înșelându-și propriul tată. Ei au luat haina pestriță a lui Iosif, au sfâșiat-o și au cufundat-o în sânge, apoi i-au spus tatălui lor: „Uite ce am găsit”, când în realitate, l-au vândut la o caravană madianită care mergea în Egipt. Ei au mințit și au înșelat. Ce i-a determinat să facă aceasta? Fără îndoială, dorința lor firească, faptul că erau răi și invidioși, dar mai presus de aceasta exista ceva pentru că ei nu s-au putut mișca decât în granițele unei profeții deja existente, care-i fusese dată lui Avraam și care spunea că sămânța lui va fi străină timp de patru sute de ani, într-o țară străină, de unde Domnul urma să-i scoată cu braț puternic.

Așadar, profeția

trebuia să ducă sămânța lui Avraam jos în Egipt, de aceea, Dumnezeu a început să-i

dea lui Iosif vise, pentru că era duhovnicesc și curat, iar el a început să spună visele date de Dumnezeu. Credeți că Dumnezeu nu a știut că ele vor naște invidie? Ele au născut invidie și astfel, Iosif a fost vândut în robie. Ani mai târziu, frații lui au mers în Egipt și totul a fost dat pe față, iar ei au înțeles că stăteau în fața fratelui lor și se temeau că el se va răzbuna pe ei pentru că-l vânduseră. Dar Iosif le-a zis: „*Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede astăzi, și anume să scape viața unui popor mare la număr.*”

La ce se referea el?

Aceeași faptă greșită a avut două scopuri: unul corect și unul greșit. „Voi ați vrut să-mi faceți rău, dar Dumnezeu a îngăduit aceasta cu un scop bun.” El nu

vorbea despre două fapte diferite, ci de aceeași faptă, prin care ei au vrut să facă rău, dar Dumnezeu a făcut bine.

Astfel, înțelegem că viața aceasta nu este ceea ce am crezut noi că este. Dacă privim în Biblie, uneori Dumnezeu a îngăduit ca un rău să fie făcut de copiii Săi, ca să aducă la suprafață rezultatul Său profetic. Este ceva ce El a spus deja, ceva ce a făgăduit deja, dar a folosit răul ca să aducă profetia la împlinire.

Atunci, ce se întâmplă? Dumnezeu își aduce la suprafață Arma secretă, aceasta fiind faptul că El a rânduit totul mai dinainte; aceasta este „alegera”. De aceea, El a făcut ca toate lucrurile să fie prin credință, prin har, pentru ca făgăduința să fie sigură pentru Sămânță. El are o Sămânță care este răspândită în lume și care a venit la viață în diferite epoci, acea Sămânță fiind un Atribut al Său, parte din El, care locuiește în trup de carne și răspunde Cuvântului.

Așadar, lucrurile pot

merge rău, dar să rezulte bine.

Bineînțeles că aceasta nu justifică răul deoarece există suferință din pricina răului și trebuie să existe pocăință pentru acel rău. Dumnezeu nu închide ochii cu privire la rău, nici nu-l trece cu vederea, dar nu acesta hotărăște destinația finală, nu este cheia care determină unde vom merge. Ceea ce hotărăște unde va merge un suflet este dacă poate primi sau nu Cuvântul pentru ziua lui, identificându-l drept un credincios adevărat cu Sămânța lui Dumnezeu înăuntru.

Mie îmi place viața

lui Iacov, a lui Petru și a lui Pavel. Ce l-a făcut pe Petru atât de zelos? El a avut râvnă pentru Cuvânt, pentru Domnul; a avut atât de multă râvnă încât a tăiat urechea cuiva, a avut atât de multă râvnă încât a respins cuvintele lui Isus Hristos. Ce a făcut aceasta? El avea înăuntru Ceva care-l călăuzea, care-l împingea, Ceva care-și întindea mâna peste viața lui, iar el trebuia să se

supună Duhului lui Dumnezeu, dar până atunci, a existat Ceva care-l călăuzea.

Să mergem mai departe
pentru că nu am avansat foarte mult. Geneza 28.1-4.:

*„Isaac a chemat pe
Iacov, l-a binecuvântat și i-a dat porunca aceasta: „Să nu-ți iei nevastă
dintre fetele lui Canaan.*

*Scoală-te, du-te la
Padan-Aram, în casa lui Betuel, tatăl mamei tale, și ia-ți de acolo o nevastă
dintre fetele lui Laban, fratele mamei tale.*

*Dumnezeul cel Atotputernic să te
binecuvânteze, să te facă să crești și să te înmulțești, ca să ajungi o ceată
de noroade!*

*Să-ți dea
binecuvântarea lui Avraam, (aceasta este cheia) ție și seminței
tale cu tine, ca să stăpânești țara în care locuiești ca străin și pe care a
dat-o lui Avraam.”*

Iacov a plecat așa
cum i-a spus tatăl său, iar în versetul 10 citim:

„Iacov a plecat din Beer-Şeba și și-a luat drumul spre Haran.

***A ajuns într-un loc unde a rămas peste noapte, căci asfintise soarele. A
luat o piatră de acolo, a pus-o căpătâi și s-a culcat în locul acela.***

Și a visat o scară rezemată de pământ, al cărei vârf ajungea până la cer. Îngerii lui Dumnezeu se suiau și se coborau pe scara aceea.

Și Domnul stătea deasupra ei și zicea: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tatălui tău Avraam și Dumnezeuul lui Isaac.” (v.10-13).

Aici putem vedea

confirmarea Legământului făcut cu Avraam, pentru că Dumnezeu nu a spus: „Eu sunt Dumnezeuul întregului pământ”, ci atunci când Iacov s-a aliniat cu aceste făgăduințe, El a

spus: „*Eu sunt Domnul Dumnezeuul tatălui tău Avraam.*” El ar fi putut spune: „Eu sunt Dumnezeuul cerului și al pământului”, ceea ce ar fi fost adevărat, dar nu aceasta este cheia aici, ci cheia este: „*Eu sunt Domnul Dumnezeuul tatălui tău Avraam și Dumnezeuul lui Isaac.*” Deci, Dumnezeuul lui Avraam și Isaac, pentru că și Isaac făcea parte din Legământ.

Câți oameni din lume

a menționat El în ziua aceea? Doi.

„Și Domnul stătea deasupra ei și zicea: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tatălui tău Avraam și Dumnezeuul lui Isaac. Pământul pe care ești culcat ți-l voi da ție și seminței tale.

Sămânța ta va fi ca pulberea pământului; te vei întinde la apus și la răsărit, la miazănoapte și la miazăzi și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta.

Iată, Eu sunt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge și te voi aduce înapoi în țara aceasta, căci nu te voi părăsi până nu voi împlini ce-ți spun.”

Iacov s-a trezit din somn și a zis: „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta, și eu n-am știut.”

I-a fost frică și a zis: „Cât de înfricoșat este locul acesta! Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!”

Și Iacov s-a sculat dis-de-dimineasă, a luat piatra pe care o pusese căpătâi, a pus-o ca stâlp de aducere aminte și a turnat untdelemn pe vârful ei.

A dat locului acestuia numele Betel, dar mai înainte cetatea se chema Luz.

Iacov a făcut o juruință și a zis: „Dacă va fi Dumnezeu cu mine și mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac, dacă-mi va da pâine să mănânc și haine să mă îmbrac

și dacă mă voi întoarce în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu.” (v. 13-21).

Aici putem vedea

Legământul confirmat. Domnul era Dumnezeu lui Avraam și al lui Isaac, dar Iacov a spus: „Dacă Îl voi vedea pe Dumnezeu ținându-Și făgăduința, dacă mă voi întoarce în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu. Nu doar Dumnezeu tatălui meu, nu doar Dumnezeu pământului, ci dacă eu am intrat în acest Legământ și El Își va confirma Legământul Său cu mine, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu.”

Noi trebuie să trecem

de ideea că Isus Hristos Se unește cu Mireasa Sa. Aceasta este o idee minunată,

este un tablou minunat, dar trebuie să vedem mai departe și să spunem: „Eu sunt Mireasa și El Se unește cu mine, El este Soțul meu, iar eu sunt Mireasa Sa.” Câți alți oameni sunt incluși în aceasta este între El și ei, nu are nimic a face cu mine în acest Legământ; acesta este un Legământ personal care spune că El este Domnul meu, Soțul meu, Dumnezeul meu, Partenerul meu, iar eu sunt Mireasa Sa. Până când aceasta nu devine ceva personal, nu este încă realitate. Până când nu ajungem să spunem: „Este Domnul meu, Soțul meu, iar eu sunt Mireasa Sa”, este numai o părere, un concept, o noțiune religioasă.

Ca oameni, nouă ne plac chestiile de grup. Ne place să ne mișcăm în grup ca și bancurile de pești. Atunci ne simțim în siguranță și spunem: „Facem parte din Mireasă”, sau: „Hristos Se unește cu Mireasa. Aceasta este venirea lui Hristos în Mireasă.” Prieteni, acestea sunt niște afirmații de grup.

Dacă există o venire a lui Hristos în Mireasă, aceasta înseamnă că Hristos vine în mine.

Eu cred că trebuie să facem pasul următor și să trecem de la învățătura de grup, de la mentalitatea de grup și să rămânem singuri, ca Iacov, iar atunci să ne întrebăm: „Da, El este Dumnezeul creației, al cerurilor și al pământului, este Dumnezeul tuturor lucrurilor, dar este El și Dumnezeul meu?”

Noi înțelegem că Hristos este Soțul Miresei, ceea ce este minunat, dar dacă noi nu suntem Mireasă și nu suntem căsătoriți cu El, acest lucru nu ne face niciun bine, nu este decât un concept. Dar când eu pot spune: „Sunt Mireasa Sa și Domnul este Soțul meu, iar aceasta nu are nimic a face cu altcineva, nu are nimic a face cu soțul meu, cu biserica mea”, am ajuns cu adevărat la ceva, prieteni.

Iacov a spus: „Dacă

Tu vei confirma toate acestea, dacă îți vei ține Legământul și mă vei aduce înapoi în acest loc, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu.”

Vedeți? Nu a fost

îndeajuns că El a fost Dumnezeul lui Avraam și al lui Isaac, El trebuia să fie și Dumnezeul lui Iacov.

Noi știm că Iacov s-a

suit la unchiul său în Siria, că și-a luat două soții și apoi s-a întors

înapoi. Noi nu avem timp să intrăm acum în toate aceste lucruri, dar le cunoaștem. Acum, aș vrea să privim la întoarcerea lui în țară, pentru că aceasta face parte din făgăduința sa.

Pentru aceasta, vom

merge în Geneza 32.3-12:

„Iacov a trimis înainte niște soli la fratele său Esau, în țara Seir, în ținutul lui Edom.

El le-a dat porunca următoare: „Iată ce să spuneți domnului meu Esau: ‘Așa vorbește robul tău Iacov: «Am locuit la Laban și am rămas la el până acum;

am boi, măgari, oi, robi și roabe și trimit să dea de știre lucrul acesta domnului meu, ca să capăt trecere înaintea ta.»’”

Solii s-au întors înapoi la Iacov și au zis: „Ne-am dus la fratele tău Esau, și el vine înaintea ta cu patru sute de oameni.”

Iacov s-a înspăimântat foarte mult și l-a apucat groaza. A împărțit în două tabere oamenii pe care-i avea cu el, oile, boii și cămilele

și a zis: „Dacă vine Esau împotriva uneia din tabere și o bate, tabăra care va rămâne va putea să scape.”

Iacov a zis: „Dumnezeul tatălui meu Avraam, Dumnezeul tatălui meu Isaac! Tu, Doamne, care mi-ai zis: ‘Întoarce-te în țara ta și în locul tău de naștere și voi îngriji ca să-ți mergă bine!’

Eu sunt prea mic pentru toate îndurările și pentru toată credincioșia pe care ai arătat-o față de robul Tău, căci am trecut Iordanul acesta numai cu toiagul meu, și iată că acum fac două tabere.

Izbăvește-mă, Te rog, din mâna fratelui meu, din mâna lui Esau! Căci mă tem de el, ca să nu vină și să mă lovească, pe mine, pe mame și pe copii.

Și Tu ai zis: ‘Eu voi îngriji ca să-ți mergă bine și-ți voi face sămânța ca nisipul mării, care, de mult ce este, nu se poate număra.’”

Aici, vedem că Iacov

a intrat într-o situație periculoasă. El avusese o întâlnire cu Dumnezeu, obținuse dreptul de întâi născut și binecuvântarea și a plecat din țara sa, dar în multe privințe, el era același Iacov. El era tot un înșelător. A ajuns la Laban care l-a înșelat, pentru că l-a căsătorit cu fiica sa mai mare, dar și el la rândul lui l-a înșelat. Noi cunoaștem toate aceste lucruri, dar Dumnezeu l-a trecut prin toate acestea, apoi l-a adus înapoi în țară. Și acum era într-o situație foarte grea pentru că

ultimul lucru pe care l-a auzit pe fratele său spunându-l, a fost că-l va ucide. De îndată ce se încheiau zilele de plâns pentru tatăl său Isaac, el voia să-l omoare.

Iacov s-a întors în

țară și a început să-l amintească lui Dumnezeu ceea ce îi spusese, a început să-l citeze Cuvântul Său. Prieteni, cel mai bun lucru pe care puteți să-l faceți când ajungeți într-o situație dureroasă este să-l spuneți lui Dumnezeu Cuvântul Lui: „Tu ai spus că prin rănilor Tale sunt deja vindecat.” Tu ai spus că „Aceste semne îi vor urma pe cei ce cred.” Tu ai spus...” Uneori este bine să-l amintim lui Dumnezeu că nu am uitat ceea ce a spus El. Desigur, Dumnezeu nu a uitat ce a spus, dar noi trebuie să înțelegem că El este Cel care a spus acele lucruri, nu noi le-am spus; este Cuvântul Lui, nu al nostru, este făgăduința Sa, nu a noastră.

Iacov a început să-l

spună: „Eu nu sunt demn de harul Tău, de ceea ce ai spus Tu. Am plecat doar cu lucrurile de pe mine și iată că acum mă întorc cu două tabere. Aceasta este binecuvântarea Ta, harul Tău față de mine, dar Tu ai spus... Eu mă tem de Esau, dar Tu ai spus...”

Iacov era un

credincios duhovnicesc care s-a întors înapoi la Cuvânt, și nu-l spunea lui Dumnezeu doar teama sa și situația în care se afla, ci îi amintea făgăduința Sa.

Să mergem mai jos la versetul

22:

„Tot în noaptea aceea s-a sculat, a luat pe cele două neveste ale lui, pe cele două roabe și pe cei unsprezece copii ai lui și a trecut vadul Iabocului.

I-a luat, i-a trecut pârâul și a trecut tot ce avea.

Iacov însă a rămas singur. Atunci, un om s-a luptat cu el până în revărsatul zorilor.

Văzând că nu-l poate birui, omul acesta l-a lovit la încheietura coapsei, așa că i s-a scrântit încheietura coapsei lui Iacov, pe când se lupta cu el.

Omul acela a zis: „Lasă-mă să plec, căci se revarsă zorile.” Dar Iacov a răspuns: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta.”

El era tot „un
prinzător de călcâi”.

„Omul acela i-a zis: „Cum îți este numele?” „Iacov”, a răspuns el.

Apoi a zis: „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel (Cel ce luptă cu Dumnezeu), căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni și ai fost biruitor.”

Iacov l-a întrebat: „Spune-mi, Te rog, numele Tău.” El a răspuns: „Pentru ce îmi ceri numele?” Și l-a binecuvântat acolo.

Iacov a pus locului aceluia numele Peniel (Fața lui Dumnezeu); „căci”, a zis el, „am văzut pe Dumnezeu față în față, și totuși am scăpat cu viață”.

Răsărea soarele când a trecut pe lângă Peniel. Însă Iacov schiopăta din coapsă.

Iată de ce, până în ziua de azi, israeliții nu mănâncă vâna de la

încheietura coapsei, căci Dumnezeu a lovit pe Iacov la încheietura coapsei în vână.” (v. 22-32).

Așadar, Iacov avea dreptul de întâi născut și binecuvântarea, a procedat conform poruncii tatălui său și cu făgăduința lui Dumnezeu că El îl va readuce în țara sa. El a făcut un jurământ și a spus că dacă Domnul îl va readuce în țara sa, El va fi Dumnezeul Său pentru că va fi în Legământ cu El. Mai departe vedem că Iacov s-a întors în țară dar se temea. Astfel, a început să citeze Cuvântul înaintea lui Dumnezeu, și ce s-a întâmplat? A avut o întâlnire cu un Om cu care s-a luptat până la revărsatul zorilor și a spus: „L-am văzut pe Dumnezeu față în față.” El s-a luptat cu Dumnezeu, iar fratele Branham a spus următoarele în mesajul **„Dumnezeul neschimbător”** din anul 1960:

„Principalul lucru a fost că Iacov... El a avut vise și vedenii și așa mai departe, dar acesta a fost un moment în care a putut pune mâna pe ceva și să spună că este Dumnezeu. Și a putut să se țină de aceasta până când a venit binecuvântarea.

Oh, dacă am putea face și noi aceasta, dacă am putea găsi un loc în care să-L vedem pe Dumnezeu, fie că este în Cuvântul Său, sau oriunde ar fi, să recunoaștem că este Dumnezeu și să ne ținem de aceasta până când vine binecuvântarea... Să ne luptăm cu El, pentru că Dumnezeu a făgăduit că o va face.

Dumnezeu a spus că dacă vom căuta, vom găsi; dacă vom cere, ni se va da; dacă vom bate, ni se va deschide. Fiecare Cuvânt este adevărat.

Când Iacov a putut pune mâna pe ceva la care se putea uita, la ceva ce putea ține în mâinile sale

și a văzut că era Dumnezeu, nu i-a mai dat drumul.

Oh, dacă ar putea

face și creștinismul aceasta! Dacă ați putea pune mâna pe ceva ce este real, dacă ați putea prinde o viziune de la Dumnezeu, să vedeți Prezența Sa și să vă țineți de ea până când Dumnezeu trimite răspunsul și binecuvântarea înapoi. Ce trezire ar izbucni aici în Tusla, dacă oamenii ar putea face aceasta! Ar putea vedea puterea Dumnezeului celui viu, ceva real. Nu contează în ce chip vine El, noi avem părerile noastre. Dar Dumnezeu are felul Său de a ne trimite lucrurile, de a răspunde rugăciunii noastre.”

Uneori, noi trebuie

să-L vedem pe Dumnezeu și să recunoaștem că este El. Când Iacov a ajuns într-un loc în care a putut să-și pună mâna pe ceva, – fratele Branham a preumbrit aceasta duhovnicește -, pentru că Iacov a avut un Om pe care l-a prins cu mâna sa, dar când vine descoperirea și noi recunoaștem că este Dumnezeu, această descoperire este Dumnezeu, acest Cuvânt este Dumnezeu, și noi putem pune mâna

ea și să nu-i dăm drumul pentru că știm că este prezența lui Dumnezeu, este Dumnezeu Însuși făcut trup aici. Nu este părerea noastră, nu este născocirea unei biserici, ci este Dumnezeu făcut trup chiar aici, iar dacă putem să ne agățăm de aceasta și să ne luptăm cu Dumnezeu... Iacov nu auzea povestea tatălui său repetată, nu auzea povestea lui Isaac repetată, ci a ajuns față în față cu Dumnezeul cel viu al timpului prezent, care stătea chiar înaintea lui, iar el l-a recunoscut că este Dumnezeu și s-a ținut de aceasta, El fiind în chipul unui om. El nu era în chipul în care am fi crezut noi că va veni Dumnezeu, ci era într-un chip de om, dar Iacov a știut că dincolo de chipul acela era Dumnezeu.

El s-a prins de El și

nu i-a dat drumul. Omul acela i-a spus: „Lasă-mă să plec!”, dar Iacov a răspuns: „Nu te voi lăsa să pleci până când nu mă vei binecuvânta, pentru că știu ce se află dincolo de chipul acesta, știu de ce m-am prins, acesta este Adevărul.”

Noi nu ne agățăm de Mesaj, de predici, ci ne agățăm de Persoana care este în chipul Cuvântului care a fost exprimat astăzi. Nu este nimeni altul decât Isus Hristos, Soțul nostru. Nu este o părere, un concept, nu sunt predici înregistrate pe casete, nu sunt niște simple mesaje distribuite, ci este Persoana care Se manifestă astăzi în trup, Persoana făcută trup în Mireasă. Nu este povestea tatălui meu, nu este nici măcar povestea fratelui Branham; nu este ceva ce s-a întâmplat cu Avraam și nici măcar cu profetul, ci este ceva ce se petrece chiar acum, iar eu intru în contact cu aceasta, mă voi ține de aceasta și mă voi lupta până când se va schimba ceva.

Iacov a primit o lovitură la nivelul coapsei, o lovitură despre care fratele Branham a spus că a schimbat felul în care mergea el.

În mesajul „**Disperarea**” din anul 1963, el a spus:

„Iacov a spus: „Știu că Te-am simțit. Tu ești aici cu mine, dar nu-Ți voi da drumul!”

Cineva vede totul bine, iar la prima senzație, se ridică, sare în sus și în jos, fuge pe culoar și spune: „O am, o am, o am!” Oh, nu, nu!

Iacov a stat acolo până când s-a întâmplat ceva. Aceasta l-a făcut să umble diferit, l-a făcut o persoană diferită, pentru că a stat până când s-a întâmplat ceva, iar Biblia spune că El s-a ținut până când a biruit. Cum este posibil ca un om să aibă biruință asupra lui Dumnezeu? Dar voi o puteți face. O puteți face. Un om poate avea biruință asupra lui Dumnezeu.”

Prieteni, poate

spuneți: „Aceasta este imposibil!”, dar este ceea ce a spus profetul, ceea ce tocmai am văzut în Scripturi, și anume, că a existat un om care a avut biruință asupra lui Dumnezeu, un om pe care El l-a numit „Israel”, iar dacă ne uităm în Concordanță, „Israel” înseamnă „Dumnezeu biruiește”. Gândiți-vă la numele

acesta. El i-a schimbat numele când Iacov a continuat să fie încăpățânat și îndărătnic înaintea Cuvântului. El s-a prins de manifestarea Cuvântului și nu l-a dat drumul. El știa că-L privește pe Dumnezeu față în față în chipul în care Se afla, și s-a agățat de Omul acela care i-a cerut să-L elibereze și Căruia nu l-a dat drumul până când nu l-a binecuvântat. El l-a întrebat care-i era numele și Iacov i-a spus că se numește „Iacov”, dar atunci El i-a spus: *„Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei numi Israel pentru că tu, ca prinț, ai luptat cu Dumnezeu și ai biruit”*, iar dacă ne uităm în Concordanță la numele „Israel”, acesta înseamnă „Dumnezeu biruiește”. Cine biruiește? Dumnezeu. Nu Iacov, ci Dumnezeu. Când el a văzut natura lui Dumnezeu însuși în acel Om, era Dumnezeu care biruia asupra lui Dumnezeu. Nu era Iacov, omul firesc, ci era sămânța dinăuntru, era Dumnezeu care a biruit asupra Sa.

Amintiți-vă că atunci

când poporul Israel era în călătoria Exodului, a intrat într-o asemenea idolatrie încât mânia lui Dumnezeu s-a aprins atât de tare încât a spus că-i va șterge de pe fața pământului, dar Moise a stat în spărtură. El i-a spus lui Dumnezeu: „Doamne, nu face aceasta. Ce vor spune vrăjmașii Tăi? Doamne, nu face aceasta.” Și ni s-a spus că lui Dumnezeu l-a părut rău pentru ceea ce a vrut să facă.

Fratele Branham a

spus că lui i s-a părut întotdeauna ciudat că Moise a avut o idee mai bună decât Dumnezeu și că lui Dumnezeu l-a părut rău. Dar el a spus că s-a gândit așa până când a înțeles că nu a fost Moise, ci Hristos în Moise. Era Dumnezeu care a biruit asupra lui Dumnezeu.

Era Ceva care-l

călăuzea pe Iacov și care era mai mult decât Iacov. Iar când acest Dumnezeu a văzut că Iacov s-a prins de El și că nu avea de gând să-l dea drumul... El s-a luptat cu un om, dar omul acela nu a putut să-i spună: „Îți voi schimba numele în Israel și voi confirma Legământul Meu cu tine.” Nu, mai întâi el a trebuit să lupte. El i-a schimbat numele, i-a spus starea în care se afla și l-a binecuvântat; după ce Iacov s-a luptat cu El, nu înainte. Apoi l-a atins, iar când a făcut aceasta, felul în care a umblat Israel s-a schimbat. Arăta ca un handicap, dar nu era un handicap.

După ce ne luptăm cu

Dumnezeu și vedem că există ceva real pe care putem pune mâna, nu doar un legământ despre care mi-a spus tata, nu ceea ce am auzit, ci ceea ce văd eu însumi manifestat, real, dacă ne putem agăța de aceasta și refuzăm s-o lăsăm din mână până când făgăduința este confirmată, suntem schimbați ca Israel.

Iacov s-a luptat cu

Dumnezeu până când a fost schimbat, apoi a umblat diferit în viață. Părea un handicap, pentru că atunci când ne luptăm cu Dumnezeu și începem să facem lucrurile diferit, prietenii noștri vor crede că este un handicap. Ei cred că este un handicap să nu mai poți merge unde dorești să mergi, să nu mai poți face ceea ce dorești să faci, să nu mai poți trăi în felul în care dorești, să nu mai faci lucrurile așa cum obișnuiai să le faci, sau să gestionezi situațiile așa cum obișnuiai s-o faci în trecut. Toți cei din jur se vor uita la tine și te vor compătimi pentru că vor crede că ai un handicap. Dar tu nu ai nici un handicap, ci ai fost schimbat.

Acea schimbare ne limitează felul de umblare

în trupul nostru firesc pentru că schimbă natura noastră, ne schimbă pe noi înșine. De ce? Pentru că am fost născuți din nou și schimbați. Toți ceilalți vor crede că este un handicap, dar nu este un handicap, ci este cel mai mare lucru care i s-a putut întâmpla lui Iacov. El nu a fost un om care șchiopăta, ci a fost un om schimbat, natura lui s-a schimbat, umblarea lui s-a schimbat, totul s-a schimbat. Când a plecat de acolo, el nu a mai fost cel ce lua, ci cel

ce oferea. După aceea, el nu a mai încercat să ia de la Esau, ci i-a dat ceva lui Esau.

Uneori, mă întreb

dacă noi nu ne agățăm de Cuvânt numai pentru că există binecuvântări care sunt date împreună cu El. Vedeți, prin faptul că s-a prins de Cuvânt, Iacov a avut dreptul de întâi născut și binecuvântarea, dar acestea nu au fost suficiente ca să-i schimbe natura, ci a trebuit să aibă experiența unei nașteri din nou. A trebuit să meargă mai departe, nu doar să spună: „Este adevărat. Pot recunoaște că este adevărat și o doresc.” Lucrurile trebuie să meargă mai departe, până când există o schimbare.

Fratele Branham a

spus că experiența nașterii din nou este o schimbare, viața ta se schimbă, natura ta se schimbă, tu te schimbi.

Acolo, El i-a

schimbat numele în „Dumnezeu biruiește”. Cred că acest lucru este foarte interesant, pentru că Dumnezeu a fost Cel care biruia.

În mesajul „**Disperarea**”

scrie:

„Iacov a stat

acolo până când a venit binecuvântarea și i-a schimbat numele de la „Înșelător” la „un prinț cu Dumnezeu”. Chiar și națiunea a fost numită după numele lui. Da, domnilor. Ce este aceasta? Rezultatele au venit pentru că el a ajuns în pragul disperării în legătură cu lucrul acela, iar în ziua următoare. Când l-a întâlnit pe Esau, nu a mai avut nevoie de nici un păzitor. S-a dus pur și simplu și l-a întâlnit. Înțelegeți? De ce? Pentru că a intrat în disperare până când a primit Asigurarea, iar voi deveniți sperați până când primiți Asigurarea. Dacă nu o primiți, să nu veniți pentru că nu ne rugăm pentru voi.

Să nu veniți ca să mergeți la altar. Așteptați până când este între viață și moarte pentru voi, iar atunci se va întâmpla ceva.”

În mesajul „**Ziua biruinței**” din anul 1963, scrie:

„Iacov tânjea în inima lui pentru că totul părea greșit. El voia să se întoarcă acasă. Duhul Sfânt îl călăuzea, iar el îi făcuse lui Dumnezeu o făgăduință. El trebuia să meargă la Betel să plătească aceste zeciuieli, iar pe drum a aflat că fratele său Esau, care îi era vrăjmaș, era dincolo de râu și-l aștepta cu o armată. Iacov era un laș, dar cu toate acestea, a avut binecuvântările lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a făgăduit că-l va binecuvânta. El a avut dreptul de întâi născut. Amin.

Ce simbol al bisericii de astăzi, cu botezul Duhului Sfânt, cu făgăduința Cuvântului lui Dumnezeu de a-l legitima, pentru că voi ați devenit parte din Cuvânt, dreptul de întâi născut!

Iacov a avut dreptul de întâi născut. Amin. Fratelui său nu i-a păsat de el, dar Iacov îl avea pentru că fratele său i l-a vândut pentru o farfurie de linte.

La fel a făcut și biserica de astăzi, și-a vândut dreptul de întâi născut.

Și îi mulțumim lui Dumnezeu, noi Îl avem, da. Noi Îl avem. De ce ne mai pasă de unirea bisericilor, de Națiunile Unite și de toate celelalte lucruri, cât timp avem dreptul de întâi născut?

Ceea ce trebuie să

facă biserica este să procedeze ca și Iacov, să ne rugăm până când avem o zi a biruinței. Iacov a avut o zi a luptei; el s-a luptat toată noaptea cu Domnul și a spus: „Nu te voi lăsa să pleci până nu obțin această biruință!”, iar dimineața, pe când se făcea ziuă, a avut o zi a biruinței și nu a mai umblat la fel.

De partea aceasta, el era un mare, puternic și de temut membru al bisericii, dar de partea cealaltă, era micuț, un prinț care șchiopăta, dar cu suficient curaj să lupte cu toată armata.”

El a mers acolo cu binecuvântările

Cuvântului, cu privilegiile care vin odată cu El, dar în natura lui era ceva ce nu se schimbase încă. Însă când a ajuns la întâlnirea cu Dumnezeu său, Iacov a recunoscut un Dumnezeu viu al timpului prezent, s-a unit cu El și nu l-a dat drumul până când nu a fost schimbat. A mers acolo ca o biserică mare, puternică, temătoare, dar a ieșit un prinț umil, schimbat, care șchiopăta, însă cu destul curaj ca să lupte cu toată armata. El nu se mai teme.

Fratele Branham a

vorbit și despre schimbarea numelui său:

„Când s-a născut

Iacov, fiind geamăn, el a fost numit „înlocuitor”, Iacov. Dar când a primit puterea sade biruință și s-a luptat cu Îngerul, Dumnezeu i-a schimbat numele din Iacov în Israel, „un prinț”.

Numele are ceva de-a

face cu viața ta. Când Petru, un pescar, a biruit prin credința sa în Isus, El i-a spus: „Numele tău este Simon, dar Eu te voi numi Petru, care înseamnă „pietricică”. Te schimbă. Numele tău are ceva de-a face cu aceasta și de asemenea, așezarea ta în viață.”

În mesajul „**Darurile**

lui Dumnezeu își găsesc întotdeauna locul", din anul 1963, fratele Branham a spus:

„Dacă nu există nimic în nume, atunci de ce Iacov, cât timp a fost numit Iacov, care înseamnă „Înlocuitor, înșelător”, a fost aceasta? Dar când s-a luptat toată noaptea cu Domnul, Domnul i-a schimbat numele când el avea în jur de șaiszeci de ani. El i-a schimbat numele din Iacov în Israel, „un prinț înaintea lui Dumnezeu”, și aceasta este ceea ce a fost el.”

Schimbarea numelui
său arăta ceea ce era el.

Să mai facem încă un pas. În **„Pecetea întâi”** din anul 1963, fratele Branham a spus:

„Acum, fiți atenți. El a spus că va fi cunoscută în zilele din urmă, dar a fost dată într-un simbol pentru biserică. Înțelegeți aceasta, biserică? A venit în față într-un simbol pentru ca ei să știe că este o Pecete, dar ei nu au știut ce era cu adevărat, pentru că era un călăreț pe un cal alb.

Dar trebuie să fie descoperită numai în zilele din urmă când este ruptă Pecetea în sine. Ruptă cui? Nu lui Hristos, ci Bisericii. Acum fiți atenți. Oh, aceasta mă face să tremur! Nădăjduiesc că Biserica înțelege cu adevărat aceasta. Înțelegeți ce vreau să spun, oamenilor? Vă voi numi Mireasa pentru ca voi să înțelegeți.”

Fratele Branham aducea aici descoperirea Pecetilor care a fost ce? Descoperirea lui Hristos. A fost Hristos descoperit, făcut trup la timpul prezent, dar ei nu înțelegeau. El

nădăjduia că ei înțelegeau, dar apoi și-a dat seama că nu înțelegeau. Astfel, pentru ca ei să înțeleagă, el a trebuit să schimbe felul în care îi numea. Nu a putut să-i mai numească „Biserică” pentru că exista o altă înțelegere care venea, pentru că exista un Isus Hristos al prezentului care Se făcea trup într-un chip, prin deschiderea Peciților, iar ei trebuiau să se agațe de aceasta și să nu-i mai dea drumul.

Fratele Branham

stătea acolo și întreba: „*Înțelegeți? Nădăjduiesc că înțelegeți*”, iar mai târziu a spus: „*Nu înțelegeți. Nici nu trebuie să înțelegeți.*” Dar o cheie în înțelegere a fost apropierea în numele corect. De aceea, el a spus: „*Vă voi numi Mireasa pentru ca voi să înțelegeți.*” De ce? Pentru că această descoperire nu a venit la biserica universală, nici la amestecul de religii existente, ci a venit la Mireasă pentru că era Hristos care venea în scenă făcându-Se trup. Iar atunci Mireasa S-a prins de acel lucru și s-a unit cu El.

Aceasta este minunat.

Noi putem citi aceasta și să spunem: „Nu este nimic altceva decât Adevărul”, dar nu face niciun bine până când nu este schimbat numele nostru.

Cum este schimbat

numele meu? „Păi, eu am început să vin la biserică, merg la biserică în fiecare duminică și miercuri.” Nu, prieteni, trebuie să existe o întâlnire personală cu Dumnezeu. Trebuie să existe o întâlnire personală cu un Dumnezeu viu, care trăiește și respiră, un Dumnezeu al acestei zile, al acestui ceas, un Dumnezeu arătat astăzi, și să nu credeți că în acea întâlnire personală nu vă veți lupta. Să nu credeți că va fi ușor, că nu va fi un sacrificiu și o schimbare. Să nu credeți că veți avea o întâlnire cu Dumnezeu, că veți avea parte de o schimbare a numelui, iar după aceea veți merge mai departe la fel ca înainte, făcând ceea ce ați făcut întotdeauna și că nu se va schimba nimic. Să nu credeți aceasta, prieteni.

Dacă gândiți încă așa, va trebui să vă întoarceți și să vă mai luptați până când veți pleca de acolo știind că nu mai sunteți Harry, Betty, Sam sau Chad, ci veți pleca spunând: „Eu sunt Mireasa Sa. Numele meu s-a schimbat dintr-un membru al bisericii, din parte din părtășia dintr-un anumit loc, în Mireasă. Eu sunt Mireasa Sa.”

*„Vă voi numi
Mireasa pentru ca voi să înțelegeți.”*

În niciun alt fel nu veți înțelege. Nu veți înțelege până când nu se schimbă ceva.

În mesajul „**Capodopera**” există un pasaj interesant la care aș vrea să ne oprim pentru câteva clipe, în timp încheiem:

*„Fiți atenți.
Orice capodoperă este pusă pe o temelie. Moise, capodopera lui Michelangelo, se află pe o bucată de marmură cu patru picioare. Așadar, Dumnezeu Și-a pregătit Capodopera punând-o pe temelia patriarhilor, iar temelia patriarhilor a fost mai întâi Avraam, apoi Isaac, Iacov și Iosif, patru colțuri.*

Avraam a fost temelia credinței. Să spunem că a avut patru temelii. Temelia credinței a fost Avraam; Temelia dragostei a fost Isaac; Temelia harului a fost Iacov, harul lui Dumnezeu pentru Iacov, oricine știe aceasta. Dar în Iosif a fost desăvârșirea...

Ce reprezintă Iacov?
Harul.

În mesajul „**Capodopera
lui Dumnezeu identificată**” citim:

*„Iacov înseamnă
„Înlocuitor”, iar aceasta înseamnă înșelător. Și noi înțelegem că de fapt, viața
lui Iacov a reprezentat harul pentru că harul lui Dumnezeu a fost tot timpul cu
Iacov.”*

Iacov nu a câștigat
niciodată nimic. Vreau să vă întreb ceva: „A cerut Iacov vreodată să fie
vizitat de către un om cu care să se lupte? A cerut el să i se arate Dumnezeu
într-un vis când a fost la Betel? A cerut el să i se arate un om, Dumnezeu în
chipul unui om, cu care să se lupte? Cuvântul „a se lupta” de aici,
provine de la un cuvânt rădăcină care înseamnă „încleștare” sau „a fi
plin de praf”. Vedeți, acolo nu a fost o simplă luptă, ci a fost o luptă
crâncenă. Ați avut parte de o asemenea luptă cu Dumnezeu în care ați căzut cu
fața la pământ și ați spus: „Doamne, am nevoie de răspunsuri! Nu mai pot
continua așa.”? A cerut Iacov ca acel om să vină în scenă? Nu. Dar când a
venit, Iacov a avut ceva prin care a putut să se țină de El și să recunoască
Cine era. Există Ceva ce lucra în Iacov și Ceva ce lucra de partea cealaltă, a
fost Dumnezeu care venea la Iacov și Dumnezeu din Iacov care răspundea.

Ați cerut voi să
credeți Mesajul? Fără îndoială voi sunteți ca mine, noi nu ne-am născut în
cadrul Mesajului, iar când am ajuns la El, nu a fost cel mai convenabil lucru
din lume. Mesajul a venit, ne-a fost prezentat Adevărul, iar atunci ni s-a dat
Ceva, Ceva ce nu am cerut și nu am căutat, dar Dumnezeu S-a asigurat că va
ajunge la noi.

Dumnezeu a dat deja o profeție și prin
alegere, l-a ales pe Iacov și l-a respins pe Esau; El a dat profeția înainte ca
ei să se nască, și din pricina alegerii Sale, El a trebuit să se asigure că
Iacov o va primi. El Și-a asumat responsabilitatea și a venit la Iacov, iar în

Iacov era Ceva ce putea răspunde, dar dacă nu ar fi fost Dumnezeu de partea cealaltă, nu s-ar fi întâmplat nimic.

Să mergem în Romani

capitolul 8. Mie îmi place viața lui Iacov, îmi dă nădejde. Încep să mă văd pe mine însumi acolo. Ce ne-a mișcat pe noi când am auzit Adevărul? Nu a fost creierul nostru, prietenii, nici faptul că am fost mai buni, pentru că Esau a fost mai bun. Nu a fost nimic din toate acestea, ci a fost Dumnezeu. A fost sămânța aleasă mai dinainte a lui Dumnezeu, care era acolo și răspundea Cuvântului. Aceasta a fost ceea ce ne-a mișcat, ceea ce ne-a călăuzit.

Uneori, când citeam

Mesajul, nu voiam să-L cred pentru că dacă era adevărat ceea ce spunea El, totul ar fi fost bulversat în viața mea, ar fi distrus și ar fi făcut una cu pământul tot ceea ce am crezut că era bine în viața mea. Eram adult, eram căsătorit, cu un copil pe drum, și credeam că totul este asigurat în viața mea, că totul era stabilit; fusesem toată viața la biserică și credeam că-L cunoșteam pe Dumnezeu și că eram născut din nou; am crezut că aveam totul, dar dacă ceea ce spunea acest bărbat pe acea casetă era adevărat, viața mea era distrusă. A lovit orice sprijin, orice suport, orice părere falsă, tot ce credeam că este în regulă. Uneori, nu voiam să cred că ceea ce spunea el este adevărat, dar nu am putut să mă opresc din a crede că este adevărat și aceasta pentru că nu eu credeam, ci Dumnezeu din mine era Cel care credea Cuvântul.

Am mai spus că odată

am ascultat mesajul „Căsătorie și despărțire”. După cum știți, fratele Branham spune lucrurile foarte direct în acest mesaj. Eu conduceam și ascultam această casetă, iar ascultând-o, l-am auzit pe fratele Branham spunând adevărul gol-goluț. Nu mai exista nici o scuză, nimic după care te-ai fi putut ascunde, ci totul era adevărul curat. La un moment dat, am oprit caseta și am scos-o afară spunând: „Nu mai pot asculta așa ceva!” Am mai condus câteva mile, iar Ceva îmi spunea: „Oare ce spune în continuare?”, și am pus caseta înapoi. Nu știu de câte mi s-a întâmplat să scot o casetă afară și apoi s-o pun din nou, câteva minute mai târziu. Când am venit prima dată la acest Mesaj, a existat o

perioadă de timp în care L-am primit ca Adevăr în viața mea, ceea ce a creat multe răni și probleme, atât în căsătoria noastră, cât și în întreaga familie. A fost cel mai inconvenabil Adevăr pe care L-am auzit în viața mea. Pentru fire a fost dureros, nepotrivit, neplăcut, dar înăuntrul meu aveam un Jubileu. Am fost cel mai sfâșiat om din lume pentru că plângeam, apoi mă bucuram, plângeam din nou și iar mă bucuram. De ce? Pentru că eu și voi, Sămânța adevărată a lui Dumnezeu, suntem ca Iacov. Noi nu am avut totul pus cap la cap, nu am înțeles totul, nu am făcut pașii potriviți și nici nu ne-am calculat mișcările ca să fim unde ne aflăm acum, ci Dumnezeu a fost Cel care a spus mai dinainte că în voi există Sămânța unei Vieți rânduite mai dinainte; El a știut mai dinainte în ce timp veți veni și de ce Cuvânt va fi nevoie pentru ca acea Sămânță să vină la Viață. Și pentru că Dumnezeu a scris totul în Cartea Vieții Mielului, încă înainte de întemeierea lumii, El este Cel care a devenit responsabil să ne aducă Cuvântul nouă. Dumnezeu este Cel care a venit la Iacov într-un vis. Iacov nu și-a pus capul pe o piatră spunând: „Doamne, vrei să-mi dai un vis prin care să știu ce se va întâmpla?” Cine l-a călăuzit pe Iacov să ia dreptul de întâi născut al fratelui său, să nu fie bun cu el și să-i dea de mâncare cu o condiție? Mă întreb dacă a regretat vreodată ceea ce i-a făcut fratelui său? Vreau să spun, înainte de a realiza pe deplin ce se petrecea. Mă întreb dacă în cei douăzeci de ani în care au fost despărțiți, a spus vreodată: „De ce nu am vrut să-i dau de mâncare?” Poate că nici el nu s-a înțeles pe sine. Poate că mulți ani nici voi nu v-ați înțeles pe voi înșivă. „De ce sunt atât de ciudat? De ce nu pot să mă bucur de ceea ce se bucură alții? De ce nu pot să fiu fericit ca ceilalți oameni? De ce atunci când eram adolescent nu am putut să merg în lume, deși prietenii mei s-au dus?” De ce nu ați plecat și voi din biserică atunci când alții au plecat? Poate v-ați zbuțuit când au plecat ei și ați dorit să plecați și voi cu ei și să faceți lucrurile pe care le fac ei. Dar înăuntrul vostru a exista Ceva, o Ancoră care nu v-a lăsat să plecați. Poate ați vrut să experimentați și voi ceea ce au experimentat ei, poate ați vrut și voi acea libertate și v-ați întrebat: „De ce nu am libertatea să fiu și eu normal?”

Oh, îi sunt
mulțumitor Domnului pentru că nu suntem normali! Sunt atât de mulțumitor
pentru
că există un Plan al lui Dumnezeu rânduit mai dinainte, prin care El ne-a

cunoscut, și a știut unde vom fi, unde este acea Sămânță și ce vine după Ea, prieteni. Acea Sămânță de mișcă chiar și înainte de convertirea noastră.

Să ne întoarcem la Romani

9.6:

„Dar aceasta nu înseamnă că a rămas fără putere Cuvântul lui Dumnezeu. Căci nu toți cei ce se coboară din Israel sunt Israel

și, măcar că sunt sămânța lui Avraam, nu toți sunt copiii lui Avraam, ci este scris: „În Isaac vei avea o sămânță, care-ți va purta numele.”

Aceasta înseamnă că nu copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu, ci copiii făgăduinței sunt socotiți ca sămânță.” (v. 6-8).

Au existat mulți copii născuți din părinți care cred Mesajul, care au plecat, au hulit și nu au nimic de-a face cu El. Dar dacă ei nu vor dreptul de întâi născut, îl voi lua eu pentru că nu este după trup, ci prin făgăduință. Nu a fost după trup în Israel. *„Nu toți cei ce se coboară din Israel sunt Israel.”* Faptul că s-au născut dintr-o seminție și își pot verifica certificatul de naștere, că își văd sămânța întorcându-se la Avraam, nu înseamnă nimic. Este vorba de sămânța făgăduită care poate crede prin credință.

„Căci cuvântul acesta este o făgăduință: „Pe vremea aceasta Mă voi întoarce, și Sara va avea un fiu.”

Ba mai mult; tot așa a fost cu Rebeca. Ea a zămislit doi gemeni numai de la părintele nostru Isaac.

Căci, măcar că cei doi gemeni nu se născuseră încă și nu făcuseră nici bine, nici rău – ca să rămână în picioare hotărârea mai dinainte a lui Dumnezeu, prin care se făcea o alegere, nu prin fapte, ci prin Cel ce cheamă –,

s-a zis Rebecăi: „Cel mai mare va fi rob celui mai mic”,

*după cum este scris:
„Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât.” (v. 9-13).*

În mesajul **„Legământul lui Dumnezeu cu Avraam și sămânța sa”**, din anul 1956, scrie:

*„Avraam a fost chemat de Dumnezeu prin alegere sau cunoștința mai dinainte, știind că el va umbla înaintea lui Dumnezeu. În seara aceasta, acesta este singurul motiv, în același fel... Câți creștini sunt aici? Aș vrea să ridicăți mâinile. De ce sunteți creștini? **Pentru că v-a ales Dumnezeu. Amin.**”*

Dacă avem orice alt motiv, ne înșelăm. De ce sunteți creștini? „Păi, pentru că văd că ei au dreptate, că au un comportament moral. Uitându-mă la timpurile trecute, la mama și la tatăl meu...” Toate acestea nu înseamnă nimic. Motivul pentru care sunteți creștini este că v-a ales El. Motivul pentru care sunteți creștini este că El v-a ales înainte de întemeierea lumii și v-a scris numele în Cartea Vieții Mielului. Voi nu credeți pentru că ați fost de acord în mintea voastră cu ceva. Nu aceasta vă face credincioși. Voi îi puteți face pe oameni să fie de

acord pentru o vreme cu anumite lucruri, dar aceasta nu este o condiție permanentă. Există lucruri cu care sunteți de acord acum, dar nu ați fost înainte, și sunt lucruri cu care ați fost de acord înainte, dar nu sunteți de acord acum. Înseamnă că nu acel acord la nivelul minții face posibil acest lucru, ci credința originală de dinăuntru, credința lui Dumnezeu.

„Nădăjduiesc că puteți vedea aceasta. Isus a spus: „Nimeni nu poate veni la Tatăl decât prin Mine, și niciun om nu poate veni la Mine dacă nu-l atrage mai întâi Tatăl.” Nu-i așa?”

În Efeseni 2.8-10
scrie:

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu.

Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.

Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.”

De aceea, nu ne ajută cu nimic să spunem: „Doamne, am făcut cutare și cutare și cutare. Am mers la biserică și am plătit zeciuială.” Prieteni, voi ați fost rânduiți să umblați în fapte bune, iar acum doar umblați în ceea ce ați fost rânduiți să umblați. Dumnezeu a hotărât ceea ce să faceți, iar voi doar umblați conform alegerii Lui. Noi doar ne supunem voii Sale.

În mesajul „**leHoVaH-Jireh**”

din anul 1957, scrie:

„Acum, fiți atenți

la ceea ce a făcut Dumnezeu. Avraam reprezintă în Biblie alegerea; Isaac, neprihănirea; Iacov, harul; Iosif, desăvârșirea. Apoi, s-a isprăvit.

Desăvârșirea... Iosif a fost un om desăvârșit; nu există nimic împotriva sa în Biblie.

Dar cu privire la

această alegere, Dumnezeu l-a ales pe Avraam, nu pentru că era un om educat, nu pentru că a fost un om inteligent, ci pentru că Dumnezeu a văzut ceva în el înainte de întemeierea lumii. De aceea, voi sunteți creștini în seara aceasta pentru că Dumnezeu a văzut ceva în voi înainte de întemeierea lumii și v-a scris numele în Cartea Vieții Mielului, înainte de întemeierea lumii.”

În mesajul „**Unirea**

invizibilă a Miresei lui Hristos”, fratele Branham a spus:

„...Cuvântul

uns al lui Dumnezeu fiind legitimat înaintea fiecărui om care s-a născut pentru a fi un fiu al lui Dumnezeu, având sămânța rânduită mai dinainte pentru acest ceas. El va vedea Mesajul lui Dumnezeu tot atât de sigur pe cât este de sigur că există un Dumnezeu în cer.”

Mie îmi place

aceasta! „Frate Chad, cum aş putea să depun mărturie în fața prietenului meu?”

Spune-i pur și simplu adevărul. Spune-i adevărul așa cum te călăuzește

Dumnezeu, iar dacă acolo există o sămânță rânduită mai dinainte, când va fi

lovită de Mesajul orei, ea va veni la Viață, acest lucru fiind atât de sigur pe

cât este de sigură existența lumii. Noi nu putem pune sămânța acolo și nu

suntem aici ca să convingem pe cineva. Nu încercăm să prezentăm lucrurile

dintr-un anumit unghi, pentru că nu este ca și cum am spune: „Voi folosi un anumit unghi pentru a masca puțin Mesajul, mulându-L într-o formă baptistă sau pentecostală până când este acceptat, apoi va da masca la o parte și-i voi arăta aceluia om ce este Mesajul cu adevărat.” Să fim serioși, prieteni! Ce fel de joc jucăm? Este Cuvântul! Cuvântul este Cel care aduce schimbarea, Cuvântul orei în care trăim descoperit pe deplin. Și ce trebuie să facă? Să aducă la suprafață Viața. Ce fel de viață? Viața care a fost rânduită să răspundă la această Lumină. Pentru fiecare epocă a existat un anumit Cuvânt, pentru că a existat o anumită Sămânță care a trebuit să vină la viață într-un anumit sezon, iar Dumnezeu S-a asigurat că Lumina este aici, că este timpul potrivit pentru acel fel de Sămânță.

Să citim aceasta încă o dată:

„...Cuvântul uns al lui Dumnezeu fiind legitimat înaintea fiecărui om care s-a născut pentru a fi un fiu al lui Dumnezeu, având sămânța rânduită mai dinainte pentru acest ceas. El va vedea Mesajul lui Dumnezeu tot atât de sigur pe cât este de sigur că există un Dumnezeu în cer.

Martin Luther L-a văzut pentru ai săi; Wesley pentru ai săi; pentecostalii pentru ai lor. Dar voi? Vedeți? Ei au intrat într-o denominațiune, iar Cuvântul este aici condamnând aceasta, spunându-vă ce trebuie să aveți astăzi, Maleahi 4 și toate celelalte făgăduințe pentru ceasul acesta. Ce vedeți voi? La ce vă uitați? Amin. Iată-ne! Vulturii adevărați, originali, aud. „Oile Mele ascultă Glasul Meu; ele nu merg după un străin.” De ce? Pentru că a fost pus acolo mai dinainte. Tu ai fost rânduit să fii un fiu al lui Dumnezeu. Ai fost în Dumnezeu înainte de întemeierea lumii și ai venit la viață în această zi, pentru slava și gloria Sa. Cum poți face aceasta fără să onorezi Cuvântul Său și să stai cu fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu? Da, domnilor. Voi sunteți parte din acel Cuvânt, fiind rânduiți mai dinainte, pentru că, fiți atenți, Dumnezeu este Cuvântul. Credeți aceasta? (Adunarea spune: „Amin”). El a fost întotdeauna

Cuvântul. „La început a fost Cuvântul...”

Atunci voi ce sunteți? Dacă Mirele este Cuvântul și Mireasa trebuie să fie Cuvântul. Dacă Dumnezeu este Cuvântul, voi sunteți... Cuvântul.

„Iar dacă Cuvântul este Dumnezeu, atunci voi ați fost în Dumnezeu. Cuvântul, partea pe care o jucați voi, a fost în Dumnezeu înainte de întemeierea lumii. El v-a văzut; El v-a cunoscut; El v-a rânduit mai dinainte.”

Vedeți, prieteni, el a spus: *„Cuvântul, partea pe care o jucați voi, a fost în Dumnezeu.”* Aceasta înseamnă că voi aveți de jucat o parte, la fel ca Iacov, la fel ca Avraam și ca Isaac. Ce motiva viața lui Iacov? Înainte de întemeierea lumii, în el a existat o parte din Cuvânt, el a avut o parte de jucat, iar acea parte trebuia jucată. Amin! Dacă Dumnezeu a trebuit să-l trimită la Laban, iar Laban trebuia să-l păcălească de câteva ori, a trebuit să facă ceva să-l determine să se întoarcă înapoi; orice a trebuit să facă Dumnezeu, acea parte trebuia adusă la viață. Noi nu trebuie să înțelegem ce parte avem de jucat, ci doar să ne supunem Cuvântului, să ne predăm viețile lui Dumnezeu și să aducem la viață ceea ce a fost deja rânduit.

Totul este deja stabilit în gândul lui Dumnezeu: *„Noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune.”* Atunci ce trebuie să fac eu? Pentru că totul este stabilit, lăsați-L să vă aducă în poziția care trebuie. Ce este aceasta? Ce înseamnă Israel? *„Dumnezeu biruiește”*. Cine biruiește? Voi? Copilul care s-a născut? Nu, Dumnezeu este Cel ce biruiește în voi. Este acea Viață care a fost pusă acolo înainte de întemeierea lumii, aceasta este partea care biruiește. Noi doar încercăm să-l ucidem pe Esau pentru ca acea Viață să poată continua să se manifeste.

În mesajul „**Își**

schimbă Dumnezeu Cuvântul?”, fratele Branham a început să vorbească despre Balaam, căruia Balac i-a cerut să-l blesteme pe Israel:

„...După ce a avut decizia fermă a lui Dumnezeu: „Nu te duce!”, în loc să facă aceasta, a făcut exact ca și Cain și ca și Core, fiindcă era invidios și a dorit să aibă un motiv ca să meargă.

Observați ce a făcut denomiñațiunea lui, după ce el a fost trimis înapoi. El a spus: „Nu, nu cred că voi merge acolo jos. Nu cred că voi avea nimic a face cu ei. Nu voi intra într-o dezbatere cu oamenii aceia pentru că Dumnezeu mi-a spus că sunt poporul Său, deci, cred că nu voi merge.” Dacă ar fi stat cu aceasta!

Dar jos, în inima lui, el nu-i plăcea. Înțelegeți? Ei nu făceau parte din grupul lui. Și tot ceea ce nu făcea parte din grupul lui „nu era în ordine.” Înțelegeți? Astfel, el s-a uitat la ei și a spus: „Au existat niște lucruri cumplite pe care le-au făcut oamenii aceia, și cu siguranță un Dumnezeu sfânt va blestema un popor ca acesta. Ei nu sunt învățați, nu sunt educați ca noi. Noi suntem un popor mai deștept. Oh, ei pretind că-L slujesc pe Dumnezeu, dar uitați-vă, ce sunt ei? Un grup de sclavi, lucrători în lut, pe care egiptenii i-au folosit acolo jos. Dumnezeu nu ar avea niciodată de-a face cu un grup de oameni murdari ca și acesta!”

Dar el nu a văzut

Stânca lovită, șarpele de aramă și Stâlpul de Foc. El a încercat să-i judece din punct de vedere moral, dar a eșuat să vadă chemarea mai mare a lui Dumnezeu.

Prin har, prin alegere, ei erau în acea linie și cu Cuvântul lui Dumnezeu, iar când a vrut să-i blesteme, Dumnezeu a spus: „Să nu faci aceasta! Ei sunt ai Mei, lasă-i în pace! Să nu te atingi de ei!”

Balaam a pășit în

față și a provocat punerea unui blestem asupra lor, din punct de vedere moral. Balac l-a dus undeva sus, ca să vadă „*partea din spate*”, cum a spus fratele Branham, lucrurile care nu erau în ordine și mergeau rău. El a încercat să-i determine că vadă părțile unde eșuau, unde nu erau în ordine, iar când a văzut aceasta, a început să-i judece din punct de vedere moral. Dar aceasta nu avea cum să stea în picioare pentru că Dumnezeu făcuse deja alegerea Sa pe baza alegerii mai dinainte. Dumnezeu făcuse deja acea alegere prin har, nu după un cod moral.

Așadar, când a

încercat să-i judece bazându-se pe un cod moral, el nu a putut aduce acea judecată; Dumnezeu a respins-o pentru că El nu privea la cât de bine țineau un cod moral, ci privea la ceea ce era scris în Cartea Vieții, la ceea ce rânduisese deja El, iar ei erau acolo și umblau conform Cuvântului Său. Astfel, Dumnezeu l-a oprit pe profet să-i blesteme, deși din punct de vedere firesc avea dreptul să spună ceva. Dar din punct de vedere duhovnicesc, el nu avea dreptul să spună niciun cuvânt.

Există oameni care

privind la viața voastră, pot emite judecăți și pot avea dreptate când spun: „Ai un temperament dur! Uneori spui lucruri dure și-i rănești pe oameni!”, și poate din cauza aceasta vă scade moralul, dar puneți aceasta deoparte și spuneți: „Doamne, am nevoie de ajutorul tău în tratarea acestor lucruri. Eu nu-mi bazez mântuirea pe abilitatea de a mă purta întotdeauna bine, dar în mine există Ceva care este mai mult decât abilitatea mea de a mă comporta, mai mult decât a gândi corect, iar acel Ceva este adânc înăuntrul meu și este conectat cu Dumnezeu cel viu.” Aceasta m-a schimbat și mă schimbă, fiind turnul de veghe care-l aduce pe acest individ în supunere.

Poate cineva vă

urmărește și notează anumite lucruri, dar știți ceva? Nu vor sta în picioare la judecată! Așadar, ce veți face cu toate acele dovezi? Ele nu vor fi prezentate niciodată în Sala de Judecată. „Am volume!” „Îmi pare său, dar nu există niciun

caz.” Noi nu vom ajunge la proces! Cu siguranță nu vom ajunge acolo din cauza părerilor unui om, pentru ceea ce crede el, deoarece noi am trecut de la moarte la Viață.

Să ne întoarcem la

Iacov, iar pentru aceasta vom merge la Geneza 33. În Geneza 32, Iacov s-a luptat cu un om până la revărsatul zorilor și a spus: „L-am văzut pe Dumnezeu față în față.” În Geneza 32, el a fost atins și și-a schimbat umblarea, iar acum ajungem la Geneza 33, unde îl întâlnește pe Esau și-i dă un dar.

*„În aceeași zi,
Esau a luat drumul înapoi la Seir.*

*Iacov a plecat mai
departe la Sucot. Și-a zidit o casă și a făcut colibe pentru turme. De aceea
s-a dat locului acelaia numele Sucot (Colibe).*

*La întoarcerea lui
din Padan-Aram, Iacov a ajuns cu bine în cetatea Sihem, în țara Canaan, și a
tăbărât înaintea cetății.*

*Partea de ogor pe
care își întinsese cortul a cumpărat-o de la fiii lui Hamor, tatăl lui Sihem,
cu o sută de chesita.*

*Și acolo a ridicat un
altar, pe care l-a numit El-Elohe-Israel (Domnul este Dumnezeul lui Israel).”*

După ce s-a luptat cu

îngerul, cu omul, după ce l-a văzut pe Dumnezeu față în față și a fost schimbat, Iacov s-a dus și l-a întâlnit pe Esau, apoi a ajuns în locul în care urma să locuiască, iar acolo a ridicat un altar pe care l-a numit „El-Elohe-Israel”, adică „Domnul este Dumnezeul lui Israel.”

Nu Dumnezeul lui

Avraam sau Isaac, nu Dumnezeul lui Iacov, ci el a primit o schimbare a numelui în întâlnirea pe care a avut-o cu îngerul. A fost numele său Iacov? Da, și al meu este încă Chad, dar eu am primit un alt nume. El a primit un alt nume, acesta fiind Israel pentru că era un prinț al lui Dumnezeu, Dumnezeu biruia; iar după acea întâlnire, el a spus ceea ce a primit.

Uneori în viață, noi

primim lucruri, dar de alte ori trebuie să începem să ne închinăm cu o înțelegere diferită. Aici, el nu a zidit un altar Dumnezeului care vede și izbăvește sau Dumnezeului lui Avraam, acest altar nu a fost zidit pentru un Dumnezeu universal; această închinare nu a fost pentru un Dumnezeu mare al cerului și al pământului, nu a fost adusă Dumnezeului unui tată sau al unui bunic, nu a fost adusă unui Dumnezeu care vede, care izbăvește sau aude, ci acest altar a fost zidit pentru Dumnezeul său.

Într-o altă

traducere, acest nume a fost tradus ca „Dumnezeul Atotputernic al lui Israel”. El a zidit altarul Dumnezeului noii sale identități și a început să se închine Dumnezeului noii sale identități, iar aici, El confirmă Legământul.

Astăzi, noi nu

ne închinăm Dumnezeului bisericii universale. Amin! El este Același Dumnezeu, dar închinarea mea s-a schimbat, înțelegerea mea s-a schimbat așa cum s-a schimbat și înțelegerea lui Iacov. Eu nu mă voi închina Lui nici măcar ca Dumnezeul fratelui Branham, deși El este același Dumnezeu, Dumnezeul potrivit, dar eu nu mă voi închina Lui ca Dumnezeul fratelui Branham, nu mă voi închina Lui nici măcar ca Dumnezeul credincioșilor care au fost înaintea noastră la

Mesaj, ci mă voi închina Lui ca Dumnezeuului Miresei.

Prin har, prin

credința în ceea ce a făcut El pentru mine, cred că eu fac parte din Mireasă, că sunt Mireasa, iar El este Soțul meu, iar acum Legământul este confirmat. Am avut dreptul de

întâi născut, am avut binecuvântarea, dar avem nevoie de confirmarea Legământului pentru a ajunge la această unire, unde nu mai aduc închinare ca și un pentecostal, ca și un baptist sau ca și un catolic, eu nu mă mai închin în felul acesta, nu mă mai închin cu o înțelegere veche, cu o înțelegere greșită. Eu nu mă închin unui Dumnezeu care a făcut ceva ieri, ci mă închin la timpul prezent, sub descoperirea care a venit când m-am luptat cu Dumnezeu, când L-am văzut și nu L-am lăsat să plece până când nu m-a schimbat. A existat o schimbare a numelui, acum, nu există o Mireasă acolo sau acolo sau universală, ci prin har, prin credință, pot spune că Mireasa este chiar aici, sunt eu. Aceasta este închinarea noastră. Amin!

Iacov, din

„înlocuitor, înșelător” în „Israel”, eu și voi din „membru al bisericii” în „Mireasă”. Acum, noi ne închinăm în cadrul Legământului. Amin!

Nu știu voi,

prieteni, dar eu nu mă voi întoarce niciodată înapoi. Nu voi încerca să copiez închinarea părinților mei și nu mă voi simți confortabil pentru că El a fost Dumnezeuul tatălui meu sau Dumnezeuul fratelui Branham. Eu nu mă voi simți confortabil pentru că el este Dumnezeuul predicatorului. Să nu vă simțiți confortabil pentru că El este Dumnezeuul păstorului vostru sau al părinților voștri, să nu vă odihniți pe aceasta, ci continuați să mergeți, iar când El vine la voi și Îl vedeți, nu-L lăsați să plece până când nu vă schimbă, până când nu vă puteți închina așa cum s-a închinat Israel. După schimbarea numelui său, el s-a închinat pe altarului Dumnezeului lui Israel.

Acum, El nu mai este

doar Dumnezeu, ci este Dumnezeuul meu, nu este doar Isus Hristos, ci este Soțul meu; El nu este doar Cuvântul, ci este Partenerul meu, eu m-am unit cu El și mă închin sub Legământul necondiționat al Seminței împărătești a lui Avraam. Nădăduiesc că și voi vă închinați așa. Ar fi cea mai mare bucurie a mea ca și voi să vă închinați sub același Legământ, dar eu nu pot forța aceasta.

Fie că voi o faceți

sau nu, aceasta nu mă va opri să mă închin Dumnezeului Miresei de aici.

Amin. **-Amin-**